

ΠΑΡΟΕΥΣΜΟΣ

Τεύχος 10 Φθινόπωρο 2007

Η ανυποταξία των λέξεων και η συνέπεια των πράξεων, η συνέπεια των λέξεων και η ανυποταξία των πράξεων, αποκαλύπτουν:
Η θεωρητική κριτική του κόσμου της εξουσίας είναι ταυτόσημη με την πρακτική που τον καταστρέφει.

Ο Παροξυσμός είναι μία πρωτοβουλία από άτομα του Αυτοδιαχειριζόμενου Χώρου Ανάπλους. Διακινείται χωρίς αντίτιμο για να αποφευχθεί η διαμεσολάβηση του χρήματος και η αναπαραγωγή των εμπορευματικών σχέσεων.

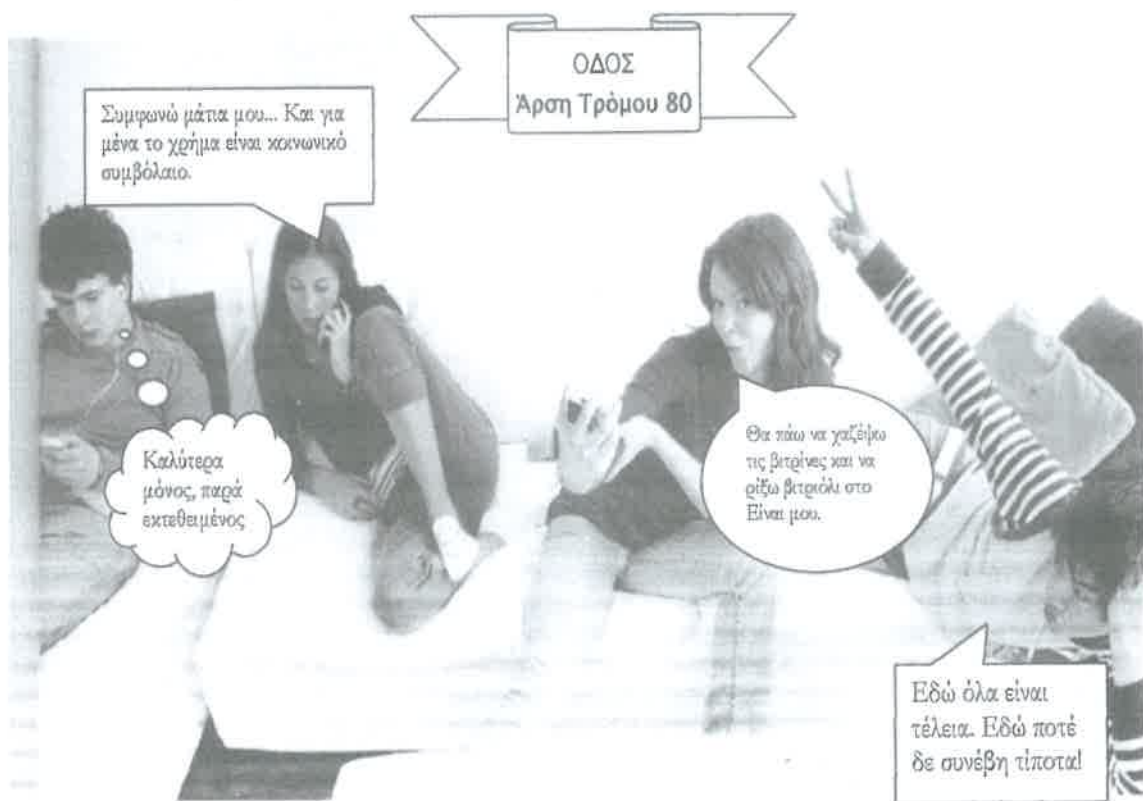
Για επικοινωνία:

ΤΘ: 139

ΤΚ: 30100

ΑΓΡΙΝΙΟ

e-mail: plousana@yahoo.gr

Το τεύχος αυτό είναι αφιερωμένο στο Γιαννάκη με πολύ φιλία-και συντροφικότητα...

Η χρησιμοποίηση αδόκιμων ορισμών προκειμένου να δικαιολογηθεί και να ψευδοερμηνευθεί ένα κυρίαρχο σύστημα εξουσίας και παραγωγής δεν αποτελεί επινόημα μιας συγκεκριμένης και μόνο εποχής. Οι όροι "παγκοσμιοποίηση-εκσυγχρονισμός" για παράδειγμα, συναντώνται είτε αυτούσιοι είτε ελαφρά παραλλαγμένοι σε διαφορετικές ιστορικές περιόδους, υποστηρίζοντας όμως την ίδια ανάγκη: να εγχαραχθεί στην κοινωνική και ατομική συνείδηση, με απόλυτα δογματικό τρόπο, η αντίληψη μιας αποκλειστικής-μονοδιάστατης πραγματικότητας του κοινωνικού γίνεσθαι ώστε να διευκολυνθεί η διατήρηση και η αναπαραγωγή της κυριαρχίας (οικονομικής-πολιτικής) όσων πραγματικά ανήκουν στις πλέον προνομιούχες "ελίτ" της οικονομίας της αγοράς.

Στην κατεύθυνση αυτή συμβάλλουν αποφασιστικά οι ιδιοκτήτες των Μέσων Μαζικής Επικοινωνίας κι αυτό γιατί η εξουσία της πληροφόρησης βρίσκεται στα χέρια της οικονομικής εξουσίας. Μπορεί νομικά και θεσμικά ο οποιοσδήποτε να είναι σε θέση να ιδρύσει εφημερίδα, περιοδικό, ραδιοφωνικό και τηλεοπτικό σταθμό, αλλά στην πράξη μόνο οι οικονομικά ισχυροί κατορθώνουν να ιδρύσουν ένα μαζικό επικοινωνιακό μέσο που θα μπορέσει να επιβιώσει οικονομικά και να διαθέτει ένα ευρύτατο πεδίο (γεωγραφικό, τεχνικό κλπ.) διανομής, συναλλαγής και συγκέντρωσης διαφημιστικών πόρων. Σε αρκετές περιπτώσεις ιδιοκτητών ΜΜΕ

χρησιμοποιείται η ιδιοκτησία του μέσου για την ενίσχυση των κύριων, παράλληλων οικονομικών τους δραστηριοτήτων κατά κύριο λόγο και έμμεσα αποκτούν την απαραίτητη πολιτική ισχύ ώστε να επηρεάζουν τους κυβερνώντες όπως και να προβάλλουν μονομερώς τις επιχειρηματικές τους δραστηριότητες.

Ο προεκτιθέμενος σκοπός επιτυγχάνεται με την οικονομική ισχυροποίηση του μέσου την οποία ρυθμίζει αποκλειστικά ο διαφημιστικός κόσμος που αποτελείται τόσο από τις επιχειρήσεις διαφήμισης όσο και από τις κρατιές πολυεθνικές (ή και τοπικά ισχυρές) διαφημιζόμενες εταιρείες. Γι' αυτό ακριβώς τα μέσα πληροφόρησης μεταβάλλονται προπαντός σε διαφημιστικά μέσα. Το χρηματικό κέρδος και στις δύο περιπτώσεις: των ιδιοκτητών ΜΜΕ και των εταιρειών διαφήμισης-διαφημιζόμενων πολυεθνικών (κυρίως) εταιρειών, είναι ο σκοπός των επιχειρήσεων πληροφορήσεως, όπως άλλωστε κάθε ιδιωτικής επιχείρησης. Ο κόσμος της διαφήμισης όμως εξαρτάται από μία βασική αναγκαιότητα: την προσέλκυση του αγοραστικού /καταναλωτικού κοινού, γεγονός που έχει άμεση και καθοριστική επίδραση στο ζήτημα της πληροφόρησης.

Η πληροφόρηση της κοινής γνώμης δεν εντάσσεται στις επιδιώξεις των ΜΜΕ. Η παροχή της προσφερόμενης πληροφόρησης προσδιορίζεται αυστηρά από την έννοια του κέρδους και της απόκτησης του αναγκαίου κοινωνικού γοήτρου για την επίτευξη του μεγαλύτερου δυνατού κέρδους. Οι συνέπειες της βασικής αυτής αρχής είναι θεμελιακές αν λάβουμε υπόψη τη μονοπώληση της πληροφόρησης από τα ΜΜΕ: η πραγματικότητα πλέον κατασκευάζεται σύμφωνα με τις επιταγές της παγκόσμιας κυρίαρχης ιδιωτικής οικονομίας. Η πραγματική ροή των γεγονότων δεν έρχεται στην επιφάνεια στο συντριπτικό της ποσοστό και στη θέση της παρουσιάζεται μια στρεβλή, εντυπωσιακή, ψευδής πραγματικότητα που καταλαμβάνει το σύνολο των ανθρώπινων και κοινωνικών δραστηριοτήτων. Η κατασκευή της τεχνητής πραγματικότητας πραγματικά δεν γνωρίζει όρια στους τρόπους προβολής της: οι ειδήσεις, οι διαφημίσεις, οι τηλεοπτικές δραματικές, κωμικές, ψυχαγωγικές εκπομπές, οι ενημερωτικές συζητήσεις, τα τηλεοπτικά και ραδιοφωνικά προγράμματα, η πολιτική και κοινωνική γραμμή των εφημερίδων βασίζονται στον εντυπωσιασμό, στην απόκρυψη της σφαιρικότητας των γεγονότων, στην ανάδειξη απόψεων, θεωριών, θέσεων που απηχούν την κυρίαρχη ιδεολογία και που ευνοούν την ισχυροποίηση και την αναπαραγωγή του συστήματος ιδιωτικής οικονομίας, των ελαχίστων οικονομικά ισχυρών εκφραστών της. Να μην διαφύγει επίσης της προσοχής μας το γεγονός της συγκέντρωσης και διοχέτευσης των διεθνών ειδήσεων από ελάχιστα διεθνή πρακτορεία ειδήσεων όπως το Associated Press, το Reuters, το Γαλλικό Πρακτορείο από τα οποία ο εθνικός έντυπος και ηλεκτρονικός τύπος αγοράζει και αναμεταδίδει όπως έχουν τις διεθνείς ειδήσεις, χωρίς να επιλέγει και να διασταυρώνει τις σημαντικότερες από αυτές.

Η πολιτιστική παραγωγή των ΜΜΕ υποστηρίζει σημαντικά τον κεντρικό σκοπό ύπαρξης τους: αλλοιώνει πολιτισμούς ηπείρων αλλά και αυτοχθόνων κοινωνιών, χρησιμοποιεί στρεβλά τρόπους ζωής, έθιμα, σύμβολα, επεμβαίνει παραμορφωτικά στα πολιτιστικά δημιουργήματα ανθρώπων και λαών και κατασκευάζει μια βολική πολιτιστική πραγματικότητα που επηρεάζει τις κοινωνίες προς την κατεύθυνση κατανάλωσης των προϊόντων των πανίσχυρων εταιριών και της αποπολιτικοποίησης. Η κατανομή του χρόνου, η θεαματικοποίηση των επιλεγμένων γεγονότων, η αποφόρτιση της γλώσσας από τα νοήματα της, αλλά και οι δημοσκοπήσεις που υποκαθιστούν την πραγματική συμμετοχή των ατόμων στη διαμόρφωση του πολιτικού σκηνικού συνιστούν απαραίτητα δομικά υλικά στην παραγωγή θεαματικής πολιτιστικής παραγωγής των ΜΜΕ. Παρατηρείται λοιπόν από τη συνολική δράση των ΜΜΕ ο προσανατολισμός τους στη διαμόρφωση του ατόμου, στο προγραμματισμό της συμπεριφοράς του μέσα από τη χειραγώγηση του κοινωνικού, τεχνικού και φυσικού περιβάλλοντος. Συμπερασματικά, φαίνεται ότι τα ΜΜΕ παίζουν ρόλο εντελώς αντίθετο από εκείνον ενός συστήματος πληροφόρησης που θα εξυπηρετούσε το γενικό συμφέρον.

Η προώθηση της κατασκευασμένης-τεχνητής αντίληψης της μετατροπής του κόσμου σε μία παγκόσμια κοινότητα ("χωριό") όπου οι δυνατότητες οικονομικής ανέλιξης, εξάπλωσης της δημοκρατίας, πολιτιστικής ισότιμης ανταλλαγής, παροχής ωφέλιμων και αναγκαίων τεχνολογικών προϊόντων όπως και άλλων ευκαιριών βελτίωσης των όρων διαβίωσης, που συναντάται στις μέρες μας στη χρήση του όρου "παγκοσμιοποίηση" πέρα από την ιδεολογική της σκοπιμότητα για την οποία έχουν ήδη γραφεί αρκετά, εκπορεύεται κυρίως από τα ίδια τα ΜΜΕ που πέρα από τη διαφήμιση

προϊόντων, διαφημίζουν πλέον κατά σύστημα την πληθωρική και πολύχρωμη διάχυση της ιδιωτικής οικονομίας και της ιδεολογίας της.

Όσα κυρίως αποτελούν οργανωμένα διεθνή, πανεθνικά, περιφερειακά συγκροτήματα, πέραν του ιδιοκτησιακού καθεστώτος τους που είναι και ο καθοριστικότερος παράγοντας διαμόρφωσης της επίσημης πολιτικής-ιδεολογικής-οικονομικής γραμμής τους, αποκτούν τη δομή μιας κάθετης ιεράρχησης στην οποία κατανέμονται αυστηρά καθήκοντα και όρια επαγγελματικής δραστηριότητας για να επιτυγχάνεται αμεσότερα και πιο αποτελεσματικά ο κύριος σκοπός της ύπαρξης και της λειτουργίας τους: η οικονομική τους ισχυροποίηση. Στην πραγματικότητα όσο μεγαλύτερο και πιο οργανωμένο είναι το μαζικό μέσο επικοινωνίας τόσο και το κέρδος ή η προσδοκία κέρδους του επεκτείνεται σε παράλληλες ή και πρώτιστες επιχειρήσεις και το μαζικό μέσο αποτελεί είτε το πρόσχημα, είτε το μέσο πίεσης προς την κυβέρνηση και τους κρατικούς οργανισμούς από τον ιδιοκτήτη ή τους ιδιοκτήτες του μέσου. Τα διευθυντικά στελέχη και οι δημοσιογράφοι, είτε ευθυγραμμίζονται πλήρως με την πολιτική γραμμή του μέσου όπου εργάζονται, είτε, για λόγους δημοκρατικού προσωπείου τους, επιτρέπεται να εκφράζουν την διαφορετική προσωπική τους γνώμη σε προσδιορισμένα εκ των προτέρων όρια. Αν τα ξεπεράσουν ή αν ενοχλήσουν ουσιαστικά τα συμφέροντα του μέσου, επεμβαίνουν οι ιεραρχικά ανώτεροι τους για να τους επαναφέρουν στην τάξη ή πιο δραστικά (και πιο απλά) τους αποπέμπουν από την εργασιακή τους θέση. Κατά κύριο λόγο όμως αποκτούν τη συνείδηση του έμπιστου προς το μέσο που εργάζονται και προσαρμόζουν τη δράση τους στα συμφέροντα της εργοδοσίας τους. Έχουν αποδεχτεί βαθιά τις αξίες και τα συμφέροντα της ιδιωτικής εξουσίας και του κρατικό-εταιρικού συμπλέγματος που εκπροσωπεί.

Το κυρίαρχο ζήτημα όμως σήμερα παραμένει ο έλεγχος των ΜΜΕ και η κατασκευή της πραγματικότητας που δεν έχει προηγούμενο στην ιστορία των ΜΜΕ, έχει όμως διαγραφόμενο μέλλον. Στις εθισμένες από την παραπληροφόρηση, την πολιτιστική υποβάθμιση, τη θεαματική κατασκευή της πραγματικότητας, την αλλοτρίωση των διαφορετικών πολιτιστικών χαρακτηριστικών κοινωνίες, η συνεχής επανάληψη και προβολή ενός ανύπαρκτου, κατασκευασμένου κόσμου όπου αποθεώνεται η οικονομική και πολιτική κυριαρχία των λίγων, η πολιτιστική υπεροχή της υποκουλτούρας της κατανάλωσης, η εξέλιξη της "παγκοσμιοποίησης" της οικονομίας ως "πεπρωμένο", απειλείται σταθερά η διατήρηση των βασικών, διαχρονικών μέχρι τώρα αξιών και αρχών. Κατά προφανή λόγο ο νέος κόσμος της πληροφόρησης, του καταναγκασμού στην αποδοχή της χωρίς όρια οικονομίας της αγοράς, της τρομοκρατίας των πολέμων, χρειάζεται να επιβάλλει τις δικές του αξίες.

Τα ΜΜΕ είναι το καταλληλότερο μέσο και ο σημαντικότερος παράγοντας για την καθυπόταξη των κοινωνιών και των ατόμων σε ένα νέο είδος ολοκληρωτισμού. Κατά συνέπεια, η προπαγάνδα τους στοχεύει στην απομάκρυνση του κοινού από τη λήψη αποφάσεων για την ίδια του τη μοίρα, να περιορίσουν τη δημόσια συναναστροφή, να ελέγξουν την άποψη, να πείσει το κοινό ότι οι βασικές αποφάσεις για το πώς θα ο κόσμος - στις οποίες περιλαμβάνεται η παραγωγή, η διανομή, η σκέψη, η κοινωνική ζωή, τα πάντα - έχουν ήδη ληφθεί από εκείνους που νομιμοποιούνται να ορίζουν το σύνολο της κοινωνικής ζωής. Η απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης με τη χρήση νέων τεχνικών προπαγάνδας προκειμένου να παραμείνει το μεγαλύτερο μέρος του

πληθυσμού αδρανές και αδιάφορο για τη πολιτική, κοινωνική και οικονομική κατάσταση βρίσκει στα ΜΜΕ τον καλύτερο αγωγό σταθερής και πολύτροπης απόκτησής της.

Η συμπαιγνία του δημοσιογραφικού κόσμου με τους ανωτέρους τους και τους ιδιοκτήτες των ΜΜΕ έχει σκοπό να αναπαραστήσει την πραγματικότητα, να μεταδώσει παντού τα είδωλα της αναπαράστασης ώστε να σταθεροποιηθούν και να αναπαράγονται σύμφωνα με τις τρέχουσες αλλά και τις πάγιες οικονομικές και πολιτικές επιδιώξεις των ελίτ, δεν πρόκειται να διασπαστεί ή και να αλλάξει προσανατολισμούς εξ αντικειμένου. Η σημερινή τάση των ΜΜΕ κατευθύνεται προς την προώθηση ενός νέου μοντέλου προπαγάνδας, που θα αποτελεί συνέχεια της μέχρι τώρα μορφής της, και που θα αναπαραγάγει καθολικά τον ολοκληρωτισμό στα διάφορα επίπεδα της ανθρώπινης έκφρασης και δράσης. Το κοινωνικό γίνεσθαι αποσυντίθεται δια μέσου της εικονολογικής και βιομηχανικής παραγωγής, είτε των εθνικών, είτε των πολυεθνικών ΜΜΕ. Ότι είναι αναγκαίο, προσοδοφόρο, ακίνδυνο, παθητικά ουδέτερο, ομογενοποιημένο, ότι είναι εμπορεύσιμο και πολιτικά αποστασιοποιημένο, εντάσσεται και διαδίδεται σε όλο τον κόσμο, κατ' επανάληψη, καθ' όλο το χρόνο, χωρίς παύσεις και άλλες αντιεμπορικές και πολιτικά επικίνδυνες αναφορές.

Καθετί γίνεται εμπόρευμα. Η πολιτική πρέπει να ασκείται από την εξειδικευμένη τάξη των επαγγελματιών πολιτικών: των εταιρειών δημοσκοπήσεων. Το άτομο και η κοινωνία κατέχουν την ίδια στιγμή το ρόλο το προϊόντος και του καταναλωτή του. Υπαρκτό και αληθινό είναι μόνο ό,τι φαίνεται και ό,τι προβάλλεται. Η αποσιώπηση των πραγματικών γεγονότων και η κατασκευή της πραγματικότητας είναι ο κόσμος που αναγνωρίζουν, παράγουν και αναπαράγουν τα ΜΜΕ. Η πνευματική τους εξουσία έχει αποδειχθεί ικανή να οδηγήσει τους πολίτες σε κατάσταση αγελαίας υποταγής. Η μόνη κοινωνική σχέση που ανέχονται είναι αυτή που είναι διαμεσολαβημένη από εικόνες,

Η κριτική θεωρία της αδιαμεσολάβητης δράσης, μιας αντιμιντια κατεύθυνσης, έχει με επιμονή επισημάνει και αναλύσει τον κυρίαρχο ρόλο που διαδραματίζουν τα ΜΜΕ στην κατασκευή της ιδεολογίας της χειραγώγησης της κοινωνικής ζωής από τους ισχυρούς εκφραστές της ιδιωτικής οικονομίας (Κεφάλαιο), αλλά και από το κυρίαρχο-μονοπωλιακό εκφραστή της κοινωνικής οργάνωσης (Κράτος). Η αντιμίντια δράση έχει αποδείξει και τη χρησιμότητάς της αλλά και την αποτελεσματικότητά της. Σε κάθε περίπτωση η χρήση ανατρεπτικών οδών και μέσων αντι-πληροφόρησης, η πνευματική αυτοκαλλιέργεια και η πολλαπλή εμπάθυνση της γνώσης από το άτομο και τις συλλογικότητες (αυτομόρφωση) είναι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος σύλληψης των γεγονότων και της πραγματικότητας και η "ασπίδα" ταυτόχρονα για να αποτρέψει τη προπαγάνδα της κυρίαρχης πληροφόρησης να εισχωρήσει, να επηρεάσει και να κατευθύνει τη συνείδηση μας.

ΚΑΛΥΒΙΑ 2006

Η κρατική διοίκηση όσο ελέγχει την πόλη, μπορεί να ελέγχει και την ύπαιθρο. Η πολεοδομία της κυρίαρχης οργανωμένης κοινωνίας καταστρέφει τις πόλεις, ενώ παράλληλα δημιουργεί μια ύπαιθρο με μικρές πόλεις μιας νέας τεχνολογικής αγροτιάς. Μιας αγροτιάς που συγκεντρώνει όλα τα δεινά των εκμεταλλευτικών συστημάτων του παρελθόντος και το μόνο που αγνοεί από αυτά είναι οι διεκδικήσεις.

Στις πόλεις και την ύπαιθρο της σύγχρονης καπιταλιστικής κοινωνίας, οι άνθρωποι αντιμετωπίζουν ο ένας τον άλλον, ανάμεσα στα άλλα, και σαν κάτοχοι περιουσίας. Με την ιδιοκτησία αυτή οριοθετούνται καθαρά ο ένας στον άλλο οικονομικά, ταξικά, νομικά και, γιατί όχι, ιδεολογικά.

Ότι αποτελεί ο τοίχος, η κουρτίνα και το διάζωμα του μπαλκονιού για τα διαμερίσματα μιας πόλης, το ίδιο ακριβώς αποτελεί και ο φράχτης και τα φυσικά σύνορα για τα κτήματα, τα χωράφια και τα βοσκοτόπια της υπαίθρου.

Έτσι ο φράχτης, η κουρτίνα και ο τοίχος, που χωρίζουν τον ένα άνθρωπο από τον άλλο, είναι μια υλοποιημένη έκφραση της απόστασης και της εχθρότητάς των σχέσεών τους. Οι άνθρωποι είναι απομονωμένοι ο ένας από τον άλλον. Αντιμετωπίζονται σαν "άλλοι", σαν "ξένοι". Σαν ιδιοκτήτες, όπως και σαν κάτοχοι εμπορευμάτων. Πρέπει συνεπώς να προστατευθούν καλά ο ένας από τον άλλο. Εν τέλει συναντώνται ως δυνητικοί εχθροί.

Επίσης, στα αστικά κέντρα τα σύνορα που χωρίζουν τη μία ιδιοκτησία από την άλλη, είναι σαφή και καθορισμένα, ενώ στην ύπαιθρο αποτελούν δυναμικό ζήτημα, μόνιμη αιτία εχθροπραξιών και συγκρούσεων, με αρκετές φορές αιματηρή κατάληξη.

Κάτι τέτοιο συνέβη και σε εκείνο το χωράφι στα Καλύβια Αργινίου, ενός χωριού 2.500 κατοίκων που ασχολούνται κυρίως με τη γεωργία και την κτηνοτροφία και ως ένα μεγάλο ποσοστό θεωρούνται εύποροι νοικοκυραίοι.

Η σφαγή στα Καλύβια ήταν μία πράξη που έχει τις ρίζες του στο αίσθημα της ιδιοκτησίας, στην αντίληψη της κατοχύρωσης του ζωτικού χώρου και σε μία ιδιαίτερη κουλτούρα "τιμής", που ενίοτε νομιμοποιεί την βία και αντιμετωπίζει τον "άλλο" σαν "εισβολέα" ή "παρείσακτό". Πρόκειται για μια διαχρονική βίαιη αντιπαράθεση που αναφέρεται σε κτηματικές διαφορές και αντιδικίες για βοσκοτόπια, σε ένα βαθιά ριζωμένο και απεχθές σύστημα αξιών που συσχετίζεται απόλυτα με την έννοια της ιδιοκτησίας. Χθες είχε γίνει για μια σπιθαμή χώματος, για ένα αμφισβητούμενο σύνορό ή για τρία λιόδεντρα που τα έφαγαν οι κατσίκες. Αυτή τη φορά έγινε γιατί πέντε κυνηγοί ενοχλούσαν τα πρόβατα.

Εξάλλου ιστορικά στα χωριά οι άνθρωποι ήταν πάντα συντηρητικοί. Μια μερίδα από αυτούς έχει αυτοενταχθεί σε μια κοινωνική μικροομάδα η οποία βρίσκεται στην πρώτη γραμμή όσο αφορά τις κοινωνικές δυστροπίες, τον δεσποτισμό και την ασύδοτη εξουσιομανία σχετικά με την διαχείριση της ιδιοκτησίας τους και όποια θεωρούν ως τέτοια.

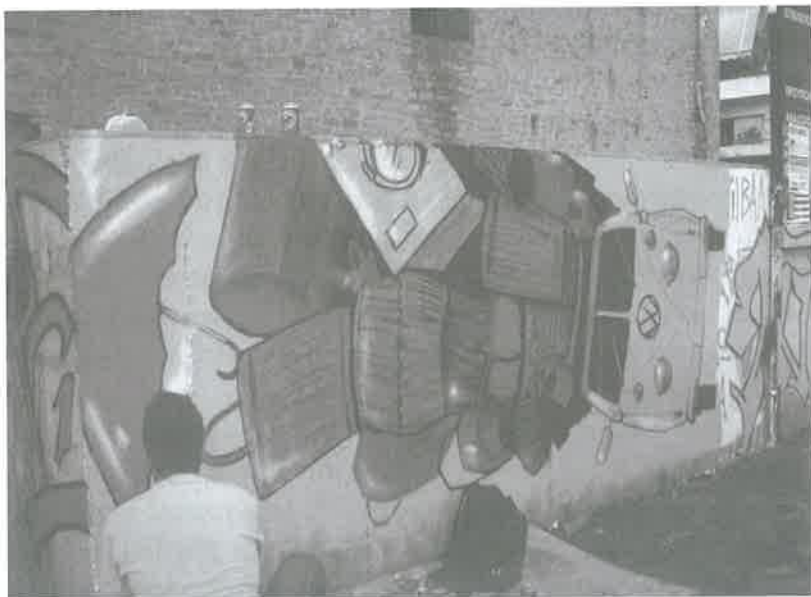
Από αυτούς όλα μπορεί κανείς να τα περιμένει.

Όπως επίσης, από οποιονδήποτε κουβαλάει μέσα του την ηθική της ιδιοκτησίας.

ΦΥΣΙΚΑ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΚΑΙ ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ: Το χΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΕΚΔΗΛΩΣΗΣ

Στις 9 Αυγούστου άτομα από τον Ανάπλους και οι Parasound διοργανώνουν στη νέα πλατεία Ταχυδρομείου αυτόνομο πολιτιστικό φεστιβάλ με skate, graffiti και Συναυλία. Κάποιοι άνθρωποι έχουμε επιλέξει να μην ζητάνε άδεια σε δημόσιους χώρους όπου διοργανώνουν εκδηλώσεις τους. Θεωρούμε ότι οι δημόσιοι χώροι ανήκουν σε όλους μας και το να ζητηθεί άδεια για ένα τέτοιο χώρο σε μια πόλη που κινείται, ζεις και δουλεύεις μόνο προσβολή θα μπορούσε να θεωρηθεί. Άρα δεν ανεχόμαστε να παρακαλέσουμε κανέναν δημόσιο φορέα για κάποιο χώρο που θα χρησιμοποιήσουμε και που ούτως ή άλλως μας ανήκει.

Ένα πρωί πριν την εκδήλωση επισκεφτήκαμε το πνευματικό κέντρο με σκοπό να βρούμε κάποιον υπεύθυνο ο οποίος θα μας βοηθούσε ώστε να πάρουμε από κάπου ρεύμα. Όταν είπαμε για τον λόγο τον

οποίο θέλαμε το ρεύμα, η υπάλληλος του δήμου μας κοίταξε με απορία λέγοντας μας αν και από πού πήραμε άδεια. Η απάντηση πολύ απλή: από κανέναν... Αμέσως άρχισαν τα τηλέφωνα στην υπεύθυνη για τους δημόσιους χώρους, η οποία εκείνη τη στιγμή βρισκόνταν σε διακοπές. Η συνομιλία τους ήταν πολύ σύντομη και η απάντηση τι άλλο; Αρνητική. Δεν δώσαμε καν σημασία απαντώντας στην υπάλληλο ότι εμείς αυτό που είναι να κάνουμε θα το κάνουμε. Η υπάλληλος του δήμου βλέποντας ότι είμαστε αποφασισμένοι και διαφυλάσσοντας την θέση της, ξαναπαίρνει την υπεύθυνη και της εξηγεί.. Η υπεύθυνη για τους δημόσιους χώρους, καταλαβαίνει περί τίνος πρόκειται και ρίχνει αμέσως το μπαλάκι στον αντιδήμαρχο. Το τηλέφωνο σηκώνεται, ο αριθμός πληκτρολογείται γρήγορα, όπως γρήγορα έρχεται και η απάντηση από την άλλη άκρη: "είμαι εκτός Αγρινίου". Δηλαδή ο κύριος αντιδήμαρχος πήγαινε για τις βουτιές του. Η τελευταία κουβέντα από την υπάλληλο του δήμου είναι ότι πρέπει να το ξεχάσουμε αυτό που θέλουμε και να έρθουμε μετά από μέρες, όπου θα γυρίσει και από τις διακοπές η υπεύθυνη. "Εδώ" μας λέει, "την πλατεία την ζήτησε ολόκληρο κ.κ.ε. και δεν του δόθηκε άδεια". Μόνο που εμείς της απαντήσαμε ούτε κ.κ.ε. είμαστε, ούτε κάποιο κόμμα και κυρίως δεν ήρθαμε να ζητήσουμε άδεια. Είμαστε ένα κομμάτι της κοινωνίας αυτής της πόλης που θέλει να εκφραστεί με τον δικό της τρόπο και έχουμε όλο το δικαίωμα. Φύγαμε, όχι απογοητευμένοι, αλλά προβληματισμένοι για το από πού θα πάρουμε ρεύμα, αν και κάποιες λύσεις υπήρχαν. Δώσαμε ραντεβού την άλλη

μέρα κάτω από το δημαρχείο. Ούτε για να ζητήσουμε άδειες, ούτε τίποτα (μιας και το ρεύμα το είχαμε εξασφαλίσει τελικά). Ο λόγος της επίσκεψης μας ήταν να τα χώσουμε λιγάκι και να τους δώσουμε να καταλάβουν μερικά πράγματα. Μπήκαμε στο γραφείο του αντιδημάρχου συστηθήκαμε ως πολιτιστική ομάδα. Για το θέμα είχε ενημερωθεί από την προηγούμενη μέρα και ήταν κάθετος στο να μην γίνει τίποτα. Η δικαιολογία έτοιμη. Η πλατεία δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί γιατί δεν έχουν γίνει ακόμα εγκαίνια. Έλα όμως που ήμασταν καλά διαβασμένοι και ξέραμε ότι τα εγκαίνια έχουν γίνει πριν ακόμη στρωθούν οι πλάκες στην πλατεία. Βλέπετε ο προηγούμενος δήμαρχος θα γίνονταν νομάρχης και έπρεπε να βάλει το δικό του όνομα σε κάτι που άρχισε όταν ήταν αυτός στην δημαρχεία. Έτσι ο κυρ-δήμαρχος έκανε τα εγκαίνια του και πίσω του κάποιοι εργάτες κουβαλούσαν λάσπη και άλλοι τοποθετούσαν πλάκες... 'Ότι φάμε ότι πιούμε δηλαδή... Πίσω στο γραφείο του αντιδημάρχου τώρα, γιατί το κλίμα έχει ζεσταθεί. Ο αντιδήμαρχος προσπαθεί να αμυνθεί στην επίθεση που δέχεται με αστείες δικαιολογίες του στυλ "δεν έχουν γίνει εγκαίνια" ή "το δημοτικό συμβούλιο έχει αποφασίσει να μη δοθεί η πλατεία σε κανέναν" ή ότι "αυτό που πάτε να κάνετε είναι παράνομο". Βλέποντας ότι δεν κάνουμε βήμα πίσω, άρχισε να χρησιμοποιεί μια άλλη μέθοδο. Τη μέθοδο της φοβέρας.. Δηλαδή απείλησε ότι θα έφερνε τους μπάτσους. Γρήγορα μετάνιωσε για ότι είπε, καταλαβαίνοντας τον λάθος τρόπο που μας αντιμετώπισε, αφού η απάντηση μας ήταν άμεση και η εξής "ότι και να φέρετε, ότι και να κάνετε, η εκδήλωση θα γίνει". Θα είχε ξεχάσει φαίνεται ο αντιδήμαρχος το γιουχάισμα και το κυνηγητό ενός πρώην αντιδημάρχου όταν λυκοφιλικά μας προσέγγισε για να μας ζητήσει το λόγο που πήραμε τον εγκαταλελειμμένο κτήριο της παλαιάς λαχαναγοράς χωρίς άδεια. Όπως το μετάνιωσαν και οι ασφαλίτες που μας επισκέφτηκαν και φύγανε με όπισθεν και ανοιχτές τις πόρτες, αφού δέχονταν βροχή από πέτρες, μπουκάλια και ξύλα. Αφού είπαμε την τελευταία μας κουβέντα, σηκωθήκαμε να φύγουμε. Τότε άρχισαν τα καλοπιάσματα του στυλ "να το ξανασυζητήσουμε".

Στη συνέχεια, κυρίως τηλεφωνικά, μας αντιπρότειναν άλλους χώρους για να κάνουμε την εκδήλωση, όπως το πάρκο και το δημοτικό σινεμά "Ελληνίς". Εμείς αρνηθήκαμε, αφού θέλαμε την πλατεία. Τους είπαμε πως η υπόθεση έληξε, ρεύμα βρήκαμε και ότι θα κάνουμε αυτό που είχαμε προαποφασίσει. Έφτασαν σε σημείο να μας υπόσχονται πως θα μας

βάλουν τα μηχανήματα και πως θα μας καλύψουν οικονομικά, αρκεί να πάμε σε οποιαδήποτε άλλο χώρο εκτός της νέας πλατείας. Εμείς ούτε βήμα πίσω. Θέλαμε την νέα πλατεία και αυτοοργάνωση.

Τα τηλέφωνα σταμάτησαν, η μέρα πέρασε, το απόγευμα της εκδηλώσεως ήρθε. Από νωρίς άρχισε να κινείται

κόσμος στην πλατεία, κουβαλώντας μηχανήματα, στήνοντας ράμπες και ανακουμώντας τα χρωματιστά σπρέι. Ο ήχος των skate δεν άργησε να ακουστεί. Τα graffiti έδωσαν το δικό τους χρώμα και λόγο στο μίζερο γκρίζο της πλατείας και της πόλης. Η εκδήλωση είχε γύρω στα 300 άτομα και υπολογίζεται να πέρασαν πάνω από 500. Αντιδήμαρχο ή κάποιον άλλο δημοτικό φορέα δεν είδαμε. Μπάτσους επίσης δεν είδαμε (πλην κάποιων ρουφιάνων, αλλά τίποτα το ιδιαίτερο). Κάναμε τα εγκαίνια της πλατείας με μια εκδήλωση με πρόταγμα την επανασοικειοποίηση των δημόσιων χώρων της πόλης. Οι πλατείες, οι δρόμοι, τα πάρκα δεν είναι ούτε για τραπεζοκαθίσματα, ούτε για πάρκινγκ, ούτε για κόμματα.

ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΧΩΡΟΙ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ.

Ένα κτίριο μιλάει...

Είμαι η παλαιά λαχαναγορά και σας χαιρετώ. Γεννήθηκα - χτίστηκα- για να είμαι ακριβής το 1936 και από τότε είμαι μόνιμη κάτοικος Αγρινίου... Έχω ζήσει πολλά. Ευτυχώς μέχρι τώρα έχω ζήσει και πολλά χρόνια. Αλλά ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται.. Και επειδή η καιροί είναι χαλεποί και αύριο- μακριά από εμάς - μπορεί να μη ζω.. και για να ακριβολογήσω και πάλι ..μπορεί να έχω γκρεμιστεί... ή να με έχουν γκρεμίσει.. θα ήθελα να πω την ιστορία μου.

Γενικά στη ζωή μου έχω περάσει από πολλές φάσεις.. Ξέρεις τώρα... Και εμείς τα κτήρια αποκτάμε ζωή μέσα από τη ζωή αυτών που μας κατοικούν ή που μας χρησιμοποιούν.. Γιατί ως γνωστό, τα ντουβάρια από μόνα τους δεν έχουν καμία απολύτως αξία..

Πέρασα από πολλές φάσεις λοιπόν. Η πρώτη μου φάση ήταν όταν με χτίζανε ..Πότε δε ξέχασα την κραυγή από τον χτίστη που έπεσε από την στέγη μου. Ποτέ δε θα ξεχάσω τον πόνο που ένοιωσε και ένοιωσα και εγώ. Από τότε και μέχρι που πέθανε περπατούσε στραβά...

Μετά, και αφού ήμουν έτοιμη, για πολλά χρόνια αποτέλεσα χώρο στέγασης των εμπορικών δραστηριοτήτων των ψαράδων και των μανάβηδων. Αυτό έγινε μέχρι το 90 περίπου. Και για να σας πω την αλήθεια, αυτή ήταν και η καλύτερη περίοδο της ζωής μου.

Καταρχήν δε ξεχάσω ποτέ τις μυρωδιές.. Λένε πως τα ψάρια μυρίζουν άσχημα.. Λάθος .Αν εντοπίσει κάποιος τη θάλασσα και το αλάτι στη μυρωδιά τους θα καταλάβει.. Και τα πορτοκάλια, τα λεμόνια, τα μανταρίνια.. Δυνατές μυρωδιές... Μυρωδιές που τώρα σπάνια τις συναντάς. Ξεφλούδιζες ένα μανταρίνι και μοσχοβόλαγε ο τόπος...Σταφύλια, καρπούζια, πεπόνια, κεράσια... Άλλο πράγμα.

Αλλά και οι συμπεριφορές των ανθρώπων ήταν πολύ διαφορετικές από τις σημερινές .Σήμερα, δεν ξέρω, οι άνθρωποι είναι γυαλισμένοι, ψυχροί και αγέρωχοι. Τότε ήταν αλλιώς. Πιο έξω καρδιά; Ποιο χαρούμενοι; Μήπως ήταν απλά περισσότερο ο εαυτός τους; Ωστόσο τα προβλήματα ήταν πολλά αλλά τους έβλεπες χαιρόντουσαν με τα απλά, τα καθημερινά. Το αεράκι που φυσάει, η μυρωδιά του χώματος μετά τη βροχή, η ζωντανή γεύση από ένα καλογινωμένο φρούτο και άλλα τέτοια που θεωρούνται και καλά ποιητικά..... Και οι σχέσεις ήταν διαφορετικές.. Είχαν πολύ ένταση και αλήθεια. Ο κυρ Νίκος ο Χοντρός δε δίστασε να μείνει ολοτίσιδος σε καμιά Ιθαριά ανθρώπους μόνο και μόνο για να ζυγιστεί στη πλάστιγγα, να αποδείξει ότι ήταν ένα κιλό ελαφρύτερος για να κερδίσει ένα στοίχημα της πλάκας. Δεν το κέρδισε όμως. "Τσάμπα το στριππίζ μωρέ Νικόλα" του είπαν μετά τα φιλαράκια του . Ενώ ο κυρ Τάσος έσπασε ένα-ένα όλα τα καρπούζια του για να ξεπλύνει την υποτιθέμενη προσβολή όταν του παραπονέθηκαν ότι είχε δώσει άγουρα καρπούζια. Αυτό ήταν έκφραση! Ως λαχαναγορά τότε δεν αποτελούσα σημείο μιας απλής εμπορικής συνδιαλλαγής. Αποτελούσα ένα από τα σημαντικότερα σημεία αναφοράς της πόλης ... Όλη οι παλιοί αγρινιώτες εργάτες και αγρότες είχαν περάσει από μένα. Κάθε μαγαζάκι είχε και απέξω και μερικά τελάρα ή στην καλύτερη κανα κουτσό τραπεζάκι για να κάθονται για παρέα οι φίλοι και οι οχτροί. Αλλά και οι τσαμπουκάδες ήταν και πιο έντονοι τότε. Πολύ πιο έντονοι. Αλλά τι να κάνουμε, έτσι είναι η ζωή. Εξάλλου καλύτερα τσαμπουκάς παρά υποκρισία και μορφωμένες ρουφιανιές . Βέβαια και τότε υπήρχαν μπάτσοι και χαφιέδες όμως ούτε και τότε ήταν ιδιαίτερα αγαπητοί.

Λίγο πριν το 90 και μετά τα πράγματα τα είδα να αλλάζουν. Ήρθαν και τα πολυκαταστήματα. Το κέντρο του Αγρινίου άρχισε να γίνεται ασφυκτικό. Τα κτίρια όλα ήταν ανήσυχια. Όταν συζητούσαμε μεταξύ μας όλο στη καταστροφή πήγαινε ο νους μας. Κάτι θα άλλαζε αλλά τι ακριβώς θα ήταν αυτό δε ξέραμε... Μάθαμε αργότερα το όνομά του: **Ανάπλαση**.

Το 90 έπαψα να είμαι λαχαναγορά και μετονομάστηκα σε Ιπαλιά λαχαναγορά! . Είπαν πως ένα τέτοιο κτίριο με τέτοια δραστηριότητα δεν μπορούσε να παραμείνει ενεργό στο κέντρο του Αγρινίου. Οι αθηναϊκές καταβολές θα ήταν αναπόφευκτες και η πόλη μου θα έπρεπε να φωταγωγηθεί. Τότε έπεσα σε κατάθλιψη και ακολούθησε μία απελπιστική περίοδος. Τα παλιά σπίτια που ήμασταν φίλοι και μιλούσαμε, ξαφνικά εξαφανίστηκαν. Στη θέση τους ξεφύτρωσαν μοντέρνες πολυκατοικίες. Οι σχέσεις μου με αυτές ήταν μόνο εχθρικές. Όπως επίσης και με τα σούπερ μάρκετ, τα κλαμπ, τα σχολεία, το Δημαρχείο και άλλα πολλά κτήρια. Γιατί οι άνθρωποι δεν ορίζουν αυτά τα κτίρια όπως θα έπρεπε, αλλά τα κτίρια αυτά είναι που ορίζουν τους ανθρώπους. Γιατί είπαμε ότι οι άνθρωποι είναι που πρέπει να δίνουν ζωή στα κτίρια. Για εκείνη την περίοδο λοιπόν μόνο σκοτεινές ιστορίες έχω να διηγηθώ... Ιστορίες και αστικού μύθους που αραχνιάζουν πάντα κάθε είδους εγκαταλελειμμένα κτίρια: Σκυφτοί άνθρωποι, κατεστραμμένες ψυχές, πνεύματα και στοιχειά, ηρωίνη. Άστα να πάνε...

Και εκεί που νόμιζα κάπου το 98 πως όλα τελείωσαν και ευχόμουν να 'ρθει καμιά μπουλντόζα μπας και πάρει τέλος αυτή η παλιοκατάσταση, σκάνε κάτι τύποι φιλοφρικιά και έτσι και μέσα σε λίγες μέρες χωρίς να πάρω γραμμή γέμισα με μουσικές και ανθρώπους ωραίους με περίεργα κουρέματα, ζωγραφιστά μπλουζάκια και παντελόνια, μποτάκια και παραμάνες αλλά κυρίως γέμισα με ιδέες και σκέψεις

που δεν περιστρέφονταν γύρω από καβάτζες και λεφτά. Και αυτό μου άρεσε. Τους τύπους δεν τους είχα ξαναδεί ποτέ πριν. Έμαθα όμως για αυτούς: ήταν πανκ και αναρχικοί και προέρχονταν από ένα σπίτι που το είχαν βαπτίσει "Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αγρινίου". Μετά από αυτό κάθε λίγο και λιγάκι έρχονταν αυτοί οι τύποι και όχι μόνο αυτοί αλλά και πολύ άλλοι, με στόλιζαν με πανό, με ζωγράφιζαν με σπρέι, με γέμιζαν με μουσική, κουβέντες και εικόνες. Μετά ήρθαν άλλοι με νέες ιδέες, άλλη ομιλία, άλλη μουσική, άλλες εικόνες. Και τελικά μπορώ να πω ότι ως ένα σημαντικό σημείο κατάφεραν το σκοπό τους: έγινε σημείο αναφοράς πάλι στη πόλη, η τοπική κοινωνία ξανάνοιξε την παρουσία μου... Πολύ όμως είχα στραβώσει όταν κάποιοι τύποι προερχόμενοι από ένα άλλο κτήριο που δεν πολύ γουστάρω, τη Πανεπιστημιακή Σχολή, ήρθαν και έκαναν συναυλία με είσοδο. Και μαζί με εμένα είχαν στραβώσει και άλλοι πολλοί.. Μα δεν καταλαβαίνω! Τόσες δεκαετίες μπεινοβγαίνει οποίος θέλει και όποτε θέλει και ήρθαν κάποιοι έξυπνοι να βγάλουν λεφτά από μένα. Ευτυχώς δε ξαναγίνε..

Τα χρόνια πέρασαν, τα κτίρια άλλαξαν, άλλαξα και εγώ. Αν και πια δεν είμαι το σημείο αναφοράς που ήμουν, δεν ξεχάστηκα. Συνεχίζω να υπάρχω και είμαι χαρούμενη γιατί δίπλα από μένα, στο παλιό στάδιο της ΓΕΑ, έγινε μία πλατεία, μαύρο χάλι. Ή μάλλον άσπρο χάλι. Μία κάτασπρη μαρμαρένια πλατεία με μπετό και όλο ψύχρα, είναι τώρα ο νέος μου συγκάτοικος. Όχι δεν τρελάθηκα. Μπορεί η δεσποινίς πλατεία να μη μου αρέσει, άλλα μου αρέσει όλος ο κόσμος που σκάει εκεί. Πιτσιρικάδες με σκέιτ κάνουν φιγούρες όλη μέρα και το βράδυ γκραφιτάδες καταθέτουν την τέχνη τους. Από άσπρη η πλατεία έχει γίνει πολύχρωμος καμβάς ανεμελιάς. Μιας ανεμελιάς όχι αφασίας, μα ανεμελιά με τσαμπουκά. Και αυτό φάνηκε στη εκδήλωση που έκαναν κάποιοι από τους θαμώνες της πλατείας, που χωρίς καμία άδεια στήσανε τα όργανα και χωρίς να τους ενοχλήσει κανείς έκαναν αυτό που θέλανε.

Και φυσικά-τι παράληψη!- το πανό που πάντα κοσμεί το παράπλευρο τοίχωμα μου. Εντάξει όπως και να το κάνουμε καλά είναι και τώρα... Αλλά μου λείπουν και οι παλιές καταστάσεις. Από τον κυρ Νικόλα το Χοντρό μέχρι και άλλους που ενώ ήταν ανέμελοι και δυναμικοί, ξαφνικά έφυγαν και άλλαξαν. Βέβαια ο κυρ Νικόλας έμεινε μέχρι τέλους ρεμάλι και μάγκας. Αλλά οι άλλοι; Γιατί ρε παιδιά τέτοια αλλαγή; Σε ένα κόσμο ετοιμόρροπο, δεν υπάρχουν καβάτζες. Γιατί να τα παραδώσετε τα όπλα; Κάτι ξέρω εγώ που τα λέω. Παρατηρώ και αν και ποτέ δεν επεμβαίνω, ξέρω, έχω δει, έχω μάθει. Επικοινωνώ με όλα τα κτίρια και καταλαβαίνω. Καταστολή δεν είναι ο μπάτσος μόνο... Καταστολή είναι και οι ψεύτικες αναπνοές, ο ψεύτικος βηματισμός, η ψεύτικη ζωή.

Και τελικά, όλοι αυτοί που έμειναν για πάντα νέοι, κοροϊδα ήτανε;

ΛΑ.Ο.Σ. ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Την Τρίτη 04/09 στις 04:00 περίπου έγινε επίθεση φασιστών του ΛΑ.Ο.Σ σε συντρόφους σε κεντρικό σημείο του Αγρινίου. Μετά από ολιγόλεπτη συμπλοκή ένας σύντροφος τραυματίστηκε σοβαρότατα στο πρόσωπο από σπασμένο τασάκι, το οποίο χρησιμοποιήθηκε ως όπλο από μέλος της φασιστοσυμμορίας. Αργότερα και λόγω της σοβαρότητας του χτυπήματος μεταφέρθηκε στην εντατική σε νοσοκομείο της Πάτρας, με κίνδυνο να χάσει το μάτι του. Επιπλέον, μία μέρα πριν το περιστατικό κάποιοι από αυτούς ρώταγαν σε μαγαζιά όπου συχνάζει νεολαία για τα ονόματα συντρόφων και εκτόξευσαν απειλές για αυτούς.

Οι τραμπούκοι του ΛΑ.Ο.Σ. δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να συνεχίζουν τη μακροχρόνια θλιβερή διαδρομή των φασιστών προκάτοχών τους και των συνοδοιπόρων τους παρακρατικών και μη, πού μπαινοβγαίνουν με άνεση στις γραμμές του κόμματος τους. Η λαϊκίστικη δημαγωγία τους απέναντι στα καυτά προβλήματα που αντιμετωπίζει η κοινωνία από την επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου στα πλαίσια της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης είναι βαθιά αντιδραστική και αντικοινωνική όπως και κάθε δημαγωγία. Είναι χαρακτηριστικές οι θέσεις τους απέναντι στους μετανάστες (να οδηγηθούν στα ξερονήσια), η συκοφάντηση και πρακτορολογία απέναντι στους ταξικούς - κοινωνικούς αγώνες, κινήματα και αγωνιστές, ο εθνικισμός-φασισμός που κρύβεται πίσω από τα παραληρήματα του υπερπατριωτισμού και τις θεωρίες συνομωσίας απέναντι στα λεγόμενα εθνικά θέματα. Το αυγό του φιδιού έχει εκκολαφτεί και το φίδι σέρνεται ανάμεσά μας, χύνοντας το δηλητήριο του προσπαθώντας ταυτόχρονα να αναρριχηθεί στα έδρανα της βουλής.

Αν η δημοκρατία του κεφαλαίου ανέχεται, ενθαρρύνει και χρησιμοποιεί τις διάφορες φασιστικές ομάδες και κόμματα ανάλογα με τα συμφέροντά της, όπως έχει κάνει στο παρελθόν, είμαστε αποφασισμένοι να ακολουθήσουμε άλλο δρόμο συντρίβοντας κάθε φασιστική φωλιά, αποκαλύπτοντας στους καταπιεσμένους- εκμεταλλεζόμενους το αποτρόπαιο πρόσωπο του φασισμού, άσχετα με το προσωπείο που φορούν οι εκάστοτε εκπρόσωποι του.

Οι ντόπιοι ομοτράπεζοι του Λεπέν εκτός από γελοίοι είναι και επικίνδυνοι.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ - ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ-ΣΤΡΙΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

Σχετικά με τη πορεία

Στις 4/09 τις πρώτες πρωινές ώρες τα πρωτοπαλίκαρα του υποψηφίου βουλευτή του ΛΑ.Ο.Σ. Σταθόπουλου επιτέθηκαν απρόκλητα σε παρέα αναρχικών σε κεντρικό σημείο του Αγρινίου. Ένας από αυτούς τραυμάτισε σοβαρότατα σύντροφο με ένα σπασμένο τασάκι, το οποίο χρησιμοποιήθηκε ως φονικό όπλο. Ο τραυματισμένος σύντροφος μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο του Αγρινίου και από εκεί στην εντατική του νοσοκομείου της Πάτρας.

Το Αγρίνιο ανέκαθεν ήταν καθαρό από κάθε φασιστική δράση. Ούτε μία αφίσα, ούτε ένα σύνθημα, ούτε καν αυτοκόλλητο πότε δεν τόλμησε να εμφανιστεί στο Αγρίνιο. Η μακροχρόνια συνεχής και συνεπής παρουσία των αναρχικών και αντιεξουσιαστών στο Αγρίνιο δεν επέτρεψε στους φασίστες πότε να κάνουν έκδηλη την ύπαρξη τους. Οι δράσεις έβρισκαν πεδίο εφαρμογής μόνο στις εθνοκυριαρχικές τους φαντασιώσεις.

Το γεγονός λοιπόν, ήταν πρωτοφανές για τα δεδομένα της πόλης μας και είχε ως φυσικό επακόλουθο να γνωστοποιηθεί αμέσως. Όλοι επέμεναν πως οπωσδήποτε κάτι πρέπει να γίνει... Η

επιθυμία για απάντηση μέσα σε μερικές ώρες έγινε επιτακτική κοινωνική και πολιτική αναγκαιότητα.

Την ίδια ημέρα καλέστηκε συνέλευση με ανοιχτό κάλεσμα προς όλες τις ομάδες, συλλογικότητες, πρωτοβουλίες, συντρόφους και συντρόφισσες που δραστηριοποιούνται στην πόλη μας.

Στο κάλεσμα ανταποκρίθηκαν, όχι μόνο σύντροφοι και συντρόφισσες, αλλά και φίλοι του τραυματισμένου συντρόφου καθώς και πολλοί αγρινιώτες που θέλουν η πόλη μας να παραμείνει καθαρή από κάθε τραμπούκο και φασίστα.

Οι πολλές δεκάδες εξοργισμένων αλλά όχι φοβισμένων αγρινιωτών, που παρευρέθηκαν στη συνέλευση, ήταν έτοιμοι να συζητήσουν για να οργανωθούν και να δώσουν την απάντηση που αρμόζει σε τέτοιου είδους περιστατικά.

Μετά από πολλή κουβέντα απόφαση πάρθηκε. Η απάντηση έπρεπε να είναι πολιτική και κινηματική. Η ευρύτερη τοπική κοινωνία έπρεπε να μάθει τι ακριβώς συνέβη για να πάρουν όλοι θέση. Οι φασίστες έπρεπε να καταλάβουν ότι τίποτα δε μένει αναπάντητο, καμία πρόκληση δεν πρόκειται να μας φοβίσει.

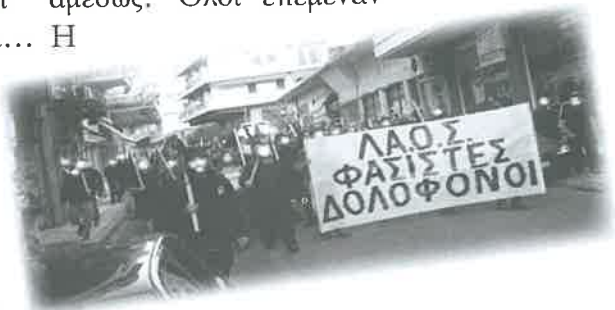
Το Σάββατο στις 08/09, ώρα 6 το απόγευμα καλέστηκε συγκέντρωση -πορεία με αφίσα από την "Συνέλευση Αναρχικών -Αντιεξουσιαστών-στριών Αγρινίου".

Οι δημοσιογράφοι της δεκάρας (και αριστεροί της πεντάρας) του τοπικού τύπου οργίασαν με τα πρωτοσέλιδα τους. "Πόλεμος Αναρχικών -ΛΑ.Ο.Σ" διατυμπάνιζαν στις εφημερίδες τους, προσπαθώντας να σπείρουν ένα κλίμα τρόμου και πανικού, ότι τάχα οι αναρχικοί θα βγουν έξω και θα τα κάψουν... Λες και δε μας ξέρουν, λες και πρώτη φορά θα γινόταν κίνηση αναρχικών.

Τελικά, όπως πάντα, διαψεύστηκαν...

Το Σάββατο στις 6 το απόγευμα η πλατεία ήταν ήδη κατάμεστη.

Αναρχικοί, αντιεξουσιαστές και αυτόνομοι κομμουνιστές από πολλές πόλεις (Γιάννενα, Πάτρα, Αθήνα, Άρτα, Μεσολόγγι, Βόλο, Σπάρτη, Καλαμάτα...) με την παρουσία και

την άποψη τους ήρθαν να εκφράσουν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους στο τραυματισμένο σύντροφο και να διαδηλώσουν κατά του φασισμού. Γιατί αλληλεγγύη σημαίνει συμπαράσταση αλλά επίσης σημαίνει ενίσχυση και συνέχιση του αγώνα... Κανένας σύντροφος δεν πρόκειται ποτέ να μείνει μόνος του. "Όταν χτυπιέται κάποιος αναρχικός, χτυπιέται όλος ο αναρχικός χώρος. Όταν κάποιος τα βάζουν με έναν, ταυτόχρονα τα βάζουν με

Μέσα στο νοσηρό κλίμα της ενορχηστρωμένης από το κράτος και τα αφεντικά φασιστικής υστερίας που ξεκινηθείτα σπελωνίνας την κοινωνία, πολλά είναι τα περιστατικά των φασιστικών προκλήσεων και επιθέσεων σε βάρους νεολοικών, αγωνιστών, μεταναστών.

Απέναντι στη φασιστική πανούκλα που απλώνεται γύρω μας δεν χωρούν αυταπάτες. Οι θρασυδύελοι παρακρητικοί τραμπούκοι, όπως αυτοί του Καρατζαφερικού φασιστουσφερού, εκτός από γελοίοι είναι και επικίνδυνοι για την κοινωνία.

Την Τρίτη 4 Σεπτεμβρίου, στις 4 τα ξημερώματα, έγινε επίθεση φασιστών του ΛΑΟΣ σε αναρχικούς νεολαίους σε κεντρικό σημείο του Αγρινίου. Μετά από ολιγόλεπτη συμπλοκή, ένας σύντροφος τραυματίστηκε βαρύτερα στο πρόσωπο με σπασμένο τσάκι που χρησιμοποιήθηκε ως όπλο από μέλος της επιτιμημένης φασιστούσμωρίας. Ο σύντροφος μεταφέρθηκε στην εντατική με κίνδυνο να χάσει το μάτι του.

Ο συγκεκριμένος τύπος που ηγήθηκε της επίθεσης και τραυμάτισε τον σύντροφο, προηγουμένως έκανε αφασκόλληση του ΛΑΟΣ φορέοντας μπλουζάκι Original Esoteric Club και στη συνέχεια πήγε να προστατεύσει το περίπτερο του Καρατζαφέρη μαζί με στελέχη του ΛΑΟΣ (από τους οποίους ο ένας ήταν παλιό μέλος της χουντικής ΕΠΕΝ) και απλοφορούσε με ένα ήδη σπασμένο τσάκι το οποίο χρησιμοποίησε σαν φονικό όπλο.

Όχι και να επικαλούνται για να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα όσοι προσπαθούν να εαλώφουν το συγκεκριμένο άτομο από το κλαμπ ορίτζινάλ Εξαρχίων που με μανία τραυμάτισε σοβαρά τον σύντροφό μας περιφρονώντας το περίπτερο του ΛΑΟΣ στο Αγρίνιο, η αλήθεια δεν μπορεί να κρυφτεί ή να διαστρεβλωθεί και η θέση του δεν πρόκειται να ελαφρύνει.

Αν κάποιος που κάνει αφασκόλληση του ΛΑΟΣ, προστατεύει το περίπτερο του ΛΑΟΣ, κάνει παρά με φασίστες, επιτίθεται και τραυματίζει αναρχικούς νεολαίους δεν είναι φασίστας, τότε τι ακριβώς είναι;

Κάθε προσπάθεια δικαιολόγησης και εαλώφησης ενός στόμου με αυτό του είδους τη δολοφονική φασιστική δραστηριότητα ευθιγερμίζονται αυτιστικά με τον αρχφασίστα Καρατζαφέρη που έπαιξε πρώτος να δικαιολογήσει το γεγονός και να εαλώφει τους ανθρώπους του, και είναι ευθύς προκλητική και επιτιμητική απέναντι στον αναρχικό - αντιφασιστικό χώρο και τους αντιφασιστές ευρύτερα.

Σε μια πρώτη απάντηση στη φασιστική επίθεση, 4 τοσερις μέρες μετά, το Σάββατο 8 Σεπτεμβρίου, έγινε διαδήλωση στο Αγρίνιο από 250 αγωνιστές-αγωνίστριες με πανό: "ΛΑ.Ο.Σ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ", και "ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ", σε μία πόλη με τους μπάτσους και τους φασίστες εξαφανισμένους... ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ - ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕΙ ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ!

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΤΟΥΣ ΤΡΑΜΠΟΥΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ ΤΟΥ ΛΑ.Ο.Σ

Η ΣΙΩΠΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΙΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ

ΠΙΣΩ ΦΑΣΙΣΤΕΣ - ΕΜΠΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ !

Αναρχικοίς - Αντιφασιστίζτριες - Αντιφασιστίζτριες από τα Εξαρχία και άλλες γειτονίες της Αθήνας

και παλμό βροντοφωνάζοντας πως καμία πρόκληση των φασιστών δεν θα μείνει αναπάντητη. Με κεντρικό πανό "ΛΑ.Ο.Σ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ" το πλήθος των διαδηλωτών πέρασε από όλα τα κεντρικά σημεία του Αγρινίου φωνάζοντας συνθήματα: "ΛΑ.Ο.Σ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ", "ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΧΕΡΙ-ΧΕΡΙ, ΣΚΑΤΑ ΣΤΟ ΛΑ.Ο.Σ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗ" "ΕΛΑΤΕ ΜΕ ΤΑΣΑΚΙΑ ΕΛΑΤΕ ΜΕ ΜΑΧΑΙΡΙΑ, ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΘΑ ΣΑΣ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΧΕΡΙΑ", "ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΑΓΡΙΝΙΟ ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΕ ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΑ", "ΜΠΑΤΣΟΙ ΤΝ ΝΕΟΝΑΖΙ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝΕ ΜΑΖΙ", "ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΔΩ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΕΓΓΟΝΙΑ, ΤΑ ΚΟΝΣΕΡΒΟΚΟΥΤΙΑ ΔΕΝ ΣΤΕΓΝΩΣΑΝ ΑΚΟΜΑ", "Ο ΛΑΟΣ ΔΕΝ ΞΕΧΝΑ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΤΟΥΣ ΚΡΕΜΑ" "ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΟΥΦΑΛΕΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΚΡΕΜΑΛΕΣ".

Επίσης μοιράστηκαν κείμενα που εξηγούσαν το περιστατικό και το λόγο της πορείας και πετάχτηκαν τρικάκια με αντιφασιστικό περιεχόμενο.

Σε όλη τη διάρκεια της πορείας (αλλά και της συγκέντρωσης) οι μπάτσοι ήταν εξαφανισμένοι. Πέρα του μοτοσυκλετιστή της ομάδας Ζήτα που άνοιγε το δρόμο, κανένας άλλο ένστολος δεν παρουσιάστηκε. Και το ότι η αστυνομία δεν ενόχλησε τη πορεία δεν είναι τυχαίο: είναι κάτι που έχει κατακτηθεί στο Αγρίνιο εδώ και πολλά χρόνια. Η παρουσία άλλα και ο τρόπος δράσης των αναρχικών / αντιεξουσιαστών στο Αγρίνιο, τους έπεισε πως δεν τους περνάει, πως ο ρόλος τους μόνο διακοσμητικός μπορεί να είναι. Έτσι και σε αυτή την πορεία τήρησαν το πρωτόκολλο και ...εξαφανίστηκαν.

Προς το τέλος της πορείας, γράφτηκαν συνθήματα στην είσοδο του κτιρίου που στεγάζονται τα γραφεία του ΛΑ.Ο.Σ (τα οποία ήταν πλησίον της Κεντρικής Πλατείας-σημείο αφετηρίας της πορείας) και φωνάχτηκαν συνθήματα. Να σημειώσουμε εδώ πως τα γραφεία του ΛΑ.Ο.Σ τα φυλούσαν δυο διμοιρίες των ΜΑΤ που βρισκόταν πάνω στους ορόφους της πολυκατοικίας, καταδεικνύοντας έτσι περίτρανα την άψογη συνεργασία αστυνομίας και παρακρατικών.

Η πορεία έληξε στην Κεντρική Πλατεία όπου παρέμεινε κόσμος για μισή ώρα περίπου. **Το Αγρίνιο είναι καθαρό και θα παραμείνει καθαρό από κάθε φασιστική δράση.**

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΛΑ.Ο.Σ;

Η προσπάθεια του αρχηγού του ΛΑ.Ο.Σ να πείσει ότι το κόμμα του είναι απλώς "δημοκρατικό" και ότι δεν έχει σχέση με ακραίες δεξιές ή εθνικιστικές - φασιστικές φωνές πέφτει στο κενό. Και για αυτό φροντίζουν οι ίδιοι οι σύμμαχοί του:

-Στην Α' Αθηνών εκλέγεται ο δικηγόρος Θάνος Πλεύρης, με μεγάλη διαφορά από τα προβεβλημένα στελέχη του κόμματος. Η επιτυχία αυτή οφείλεται αποκλειστικά στο γεγονός ότι πρόκειται για τον γιο του Κώστα Πλεύρη, εμβληματικής φιγούρας της ελληνικής ακροδεξιάς, ιδρυτή του φιλοφασιστικού κόμματος "4η Αυγούστου" και γραμματέα επί χούντας του πραξικοπηματία Ιωάννη Λαδά. Σε πρόσφατο βιβλίο του ο Πλεύρης υμνεί τον Χίτλερ, επαναλαμβάνοντας όλα τα αντισημιτικά στερεότυπα του ναζισμού. Η τοποθέτηση του γιου στο ψηφοδέλτιο έγινε όταν αποφασίστηκε να περάσει στο παρασκήνιο ο πατέρας Πλεύρης, ο οποίος υπήρξε ιδρυτικό στέλεχος του ΛΑΟΣ.

-Στη Β' Αθηνών εκλέγεται ο Αδωνις Γεωργιάδης, εκπρόσωπος του κόμματος και γνωστός εκδότης και τηλεπαρουσιαστής βιβλίων. Εμφανίζεται ως μαθητής του πατέρα Πλεύρη και στενός φίλος του γιου. Προπαγάνδιζε επί μέρες το φιλοχιτλερικό βιβλίο του Κώστα Πλεύρη, χωρίς να δείχνει το εξώφυλλό του και καλούσε τους τηλεθεατές να τηλεφωνήσουν για να μάθουν το "φοβερό" περιεχόμενό του. Στις ίδιες εκπομπές προβάλλει και άλλα βιβλία χουντικών (όπως του Γεωργίου Γεωργαλά) ως "πολύ σημαντικά". Ο Γεωργιάδης κατέθεσε πρόσφατα σε μήνυση του Κώστα Πλεύρη κατά εκπροσώπων της εβραϊκής κοινότητας και υποστηρίζει ότι το φιλοχιτλερικό αυτό βιβλίο "δεν μιλά πουθενά για τους Εβραίους γενικά" και ότι οι διαμαρτυρόμενοι Εβραίοι "τον συκοφαντούν".

-Στο υπόλοιπο Αττικής εκλέγεται ο Μάκης Βορίδης, που μέχρι πριν από δυο χρόνια ήταν επικεφαλής της οργάνωσης "Ελληνικό Μέτωπο", το οποίο εκπροσωπούσε τον Λεπέν στην Ελλάδα και είχε κύριο στόχο του τους μετανάστες. Μετά από αποτυχημένες προσπάθειες να εκπροσωπηθεί το ακροδεξιό ρεύμα στη Βουλή (ανάμεσά τους και μια συνεργασία με τον Κώστα Πλεύρη), η οργάνωση αυτοδιαλύθηκε και δέκα στελέχη της που επέλεξε ο Βορίδης προσχώρησαν στις 22/10/05 στην Κεντρική Επιτροπή του ΛΑ.Ο.Σ. Ο ίδιος ο Βορίδης, εκτός από τις προσωπικές του σχέσεις με τον Λεπέν, έχει πλούσιο ακροδεξιό βιογραφικό. Υπήρξε πρόεδρος της νεολαίας της ΕΠΕΝ (δηλαδή του κόμματος που ίδρυσε το 1984 ο ίδιος ο δικτάτορας Παπαδόπουλος από τη φυλακή) ενώ στις 15/3/85 διαγράφηκε για "φασιστική δράση" από το σύλλογο φοιτητών της Νομικής Αθηνών. Στη γενική συνέλευση όπου αποφασίστηκε η διαγραφή συμφώνησαν όλες οι φοιτητικές παρατάξεις, συμπεριλαμβανόμενης της ΔΑΠ. Ένα χρόνο αργότερα (22/4/86) καταγράφεται αιματηρή επιδρομή ΕΠΕΝιτών οπλισμένων με σιλέτα και λοστούς στη Νομική, με επικεφαλής τον Μάκη Βορίδη. Όσο για το "Ελληνικό Μέτωπο" που ιδρύθηκε από τον Βορίδη στις 9/4/94, συγκροτήθηκε από όλες τις φιλοχουντικές και ακροδεξιές ομάδες (ΕΝΕΚ, ΕΠΕΝ, "Ελληνικής Δύναμη" κ.α.).

-Στην ίδια ομάδα των οπαδών του Λεπέν που προσχώρησαν στο ΛΑΟΣ το 2005 ανήκει και ο Χρήστος Χαρίτος. Υπήρξε εκδότης της εφημερίδας του λεπενικού "Ελληνικού Μετώπου", συνεργάτης του εθνικιστικού περιοδικού "Patria" και δραστηριοποιείται στην παρααθλητική οργάνωση ΠΕΦΟ (Πανελλήνια Ένωση Φιλάθλων Ολυμπιακού), στην οποία ηγείται ο γνωστός συγγραφέας φιλοβασιλικών και αντισημιτικών βιβλίων Κώστας Μπαρμπής. Ο Χαρίτος στο περιοδικό "Patria" ομολογεί: "Για τους εθνικιστές οποιαδήποτε απόχρωση ή πτέρυγας το σημαντικότερο γεγονός της εκλογικής αναμέτρησης δεν μπορεί παρά να είναι η είσοδος του ΛΑΟΣ στη βουλή." (Το εξώφυλλο του τεύχους Οκτωβρίου 07 το κοσμεί ολοσέλιδο πορτρέτο του Ι. Μεταξά)

-Ανταγωνιστής στον τομέα του τηλεπλασιέ βιβλίων αλλά και ομοϊδεάτης του Γεωργιάδη είναι ο Κυριάκος Βελόπουλος που εκλέγεται στη Β' Θεσσαλονίκης. Διαθέτει κι αυτός δικό του περιοδικό ("Ελληνόραμα") και δική του οργάνωση ("Δίαυλος Ελλήνων"), ενώ προβάλλει κάθε λογής "εθνοφελείς" συνωμοτικές θεωρίες. Πριν καταλήξει στο ΛΑΟΣ και τον Καρατζαφέρη ανταγωνίστηκε και με τον τρίτο τηλεπλασιέ (Δημοσθένη Λιακόπουλο) για μια θέση στην καρδιά του προέδρου Καρατζαφέρη. Το 2002 διέλυσε ένα επιστημονικό συνέδριο για να υπερασπιστεί τον ανδρισμό του βασιλιά Φίλιππου και προκάλεσε επέμβαση "αγανακτισμένων πολιτών" στη Διεθνή Έκθεση Βιβλίου στη Θεσσαλονίκη, επειδή διαφώνουσε με κάποια εκθέματα.

Ο κατατρεγμός των μεταναστών και η εξαθλίωση της ζωής τους από τους σύγχρονους δουλεμπόρους και τη "δίωξη λαθρομεταναστών", προκειμένου να περάσουν τα σύνορα της Ευρώπης - Φρούριο, συνεχίζει με ανοδική πορεία... Κάποιοι από αυτούς τα καταφέρνουν (για να αντιμετωπίσουν στη συνέχεια την εκμετάλλευση των αφεντικών), αλλά αρκετοί χάνουν την ζωή τους στη θάλασσα ή τα ναρκοπέδια του Έβρου.

Τα κυκλώματα - πρακτορεία αναλαμβάνουν την διεκπεραίωση της διακίνησης τους και προσφέρουν πακέτα προώθησης με διαφορετικά τιμολόγια στους ενδιαφερομένους. Στην περιοχή του Έβρου, για παράδειγμα, γίνεται

άνετη διακίνηση με τροχόσπιτα, αλλά και με νταλίκες έναντι ληστρικής αμοιβής. Άλλη βασική μέθοδος των οργανωμένων κυκλωμάτων διακίνησης είναι η πρόκληση τεχνητών ναυαγίων και η ενεργοποίηση του μηχανισμού έρευνας διάσωσης. Έτσι τα σκάφη του λιμενικού αναγκάζονται να περισυλλέγουν μετανάστες τους οποίους οι διακινητές έχουν μετατρέψει σε ναυαγούς, έναντι αμοιβής φυσικά. Κάτι που φυσικά δεν πετυχαίνει πάντα...

Για την αντιμετώπιση του "προβλήματος της λαθρομετανάστευσης" το Ελληνικό Κράτος ίδρυσε και νέα τμήματα δίωξης στα νησιά του Αιγαίου και στην Εύβοια. Επίσης λειτουργούν ήδη 5 χώροι παραμονής με δυνατότητα "φιλοξενίας" 1.300 ατόμων, αλλά πάντα κρατούνται στοιβαγμένοι πολύ περισσότεροι.. Παράλληλα λειτουργούν 7 κέντρα κράτησης μεταναστών με τη δυνατότητα κράτησης 800 ατόμων. Ένα από αυτά είχε σύντομη μοίρα...

Η μοίρα των στρατοπέδων
Fati i kampeve

συγκέντρωσης μεταναστών
perqendrimi per emigrantet

Πρέπει να είναι σύντομη
Duhet te jete i shkurter

Επίθεση στο κέντρο
Sulm ndaj qendres

κράτησης μεταναστών
e paraburgimit per emigrantet

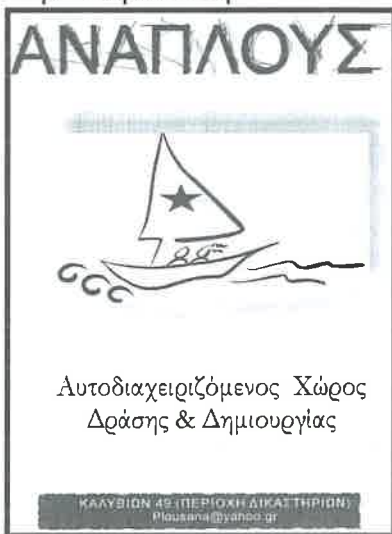
Βόλος , 6.10.07

Vollos , 6.10.07

ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΑΠΛΟΥΣ

Στις προβολές στον Ανάπλους δεν υπάρχει εισιτήριο και κανενός είδος αντιτίμου. Επιλέξαμε οι προβολές να γίνονται στα πλαίσια μιας λογικής, που είναι μακριά και ενάντια των εμπορευματικών διαδικασιών και τη διαμεσολάβηση του χρήματος. Η οικονομική συνεισφορά στο εγχείρημα είναι δεκτή (γιατί έξοδα υπάρχουν) μα σε καμία περίπτωση δεν είναι υποχρεωτική.

Οι ταινίες που προβάλλονται δεν είναι χολιγουντιανά υπερθεάματα, δακρύβρεχτες κοινοτυπίες, οικογενειακά μελό... και όλα όσα μας έχει συνηθίσει η βιομηχανία του θεάματος. Μια βιομηχανία, που σε επίπεδο δημιουργικότητας, το μόνο που κάνει είναι να αναπαράγει μια κλισέ νοοτροπία και συμπεριφορά, η οποία οριοθετώντας ακόμα και την ελευθερία της φαντασίας, αναπαριστά ιστορίες που αποτελούν τους λίθους με τους οποίους χτίστηκε όλο το οικοδόμημα του σύγχρονου δυτικού ορθολογισμού.

Οι ταινίες που προβάλλονται είναι ταινίες με πρωταγωνιστές που έχουν να μας πουν ή να μας μάθουν κάτι περισσότερο από τους συνηθισμένους κινηματογραφικούς ήρωες ή αντιήρωες, που μπορούν να πάνε τη σκέψη μας σε τόπους και χρόνους που δεν

έχουμε αναλογιστεί ξανά, κάνοντας την ματιά μας πιο διεισδυτική.

Ταινίες που δεν αναπαριστούν παράλογα μια παράλογη ζωή, που επιδέξια και επινοητικά ξεγελούν για δύο ώρες την πλήξη μέσα από τον αντικατοπτρισμό της ίδιας της πλήξης.

Τελικά είναι ταινίες, που ξέφυγαν από τους μύλους της αστικής κουλτούρας, χωρίς ωστόσο αυτό να σημαίνει πως είναι στο απυρόβλητο και δεν μπορούν να ελεγχθούν και δεχτούν κριτική.

Οι ταινίες που προβάλλονται δεν επιλέγονται από μια επιτροπή ειδικών ή ειδημόνων της κινηματογραφικής τέχνης. Υπάρχει μια συνάντηση ανθρώπων -μια ανοικτή συνέλευση-, μία φορά το μήνα, που προτείνει, συζητά, κρίνει και τελικά αποφασίζει τις ταινίες των επόμενων προβολών. Στη συνάντηση αυτή μπορεί να συμμετάσχει όποιος και όποια θέλει να προσφέρει στο συγκεκριμένο εγχείρημα, χωρίς κανενός είδους δέσμευση ή επιβάρυνση.

Οι προβολές στον Ανάπλους και σε οποιοδήποτε ανοικτό αυτοδιαχειριζόμενο χώρο, απομακρύνουν τον Κινηματογράφο από την ιδιωτική μοναξιά του σπιτιού και την αθροισμένη μοναξιά του σινεμά και τον τοποθετούν σε ένα συλλογικό βίωμα μακριά από τους εμπόρους και όλους τους διαχειριστές της "τέχνης"... Στον Ανάπλους η προβολή μιας ταινίας είναι μία δυναμική και δραστήρια διαδικασία, που μπορεί να μετατρέψει μία τόσο μοναχική πράξη, σε κάτι κοινό και συλλογικό.

ΑΝΑΠΛΟΥΣ

Καλυβίων 49 (περιοχή δικαστηρίων)

Οι προβολές στον ανάπλους γίνονται κάθε Δευτέρα στις 21:00 στο χώρο του στεκιού.

Η ανάγνωση ενός Φιλμ:

Μπίλι Έλιοτ

Η ταινία διαδραματίζεται στο επαρχιακό βρετανικό προάστιο των μέσων της δεκαετίας του 80. Ο Μπίλι Έλιοτ ζει με τον αδελφό του, τον πατέρα του, που είναι ανθρακωρύχοι και με την γιαγιά του. Ο πατέρας στέλνει το Μπίλι σε μαθήματα μποξ, αλλά αυτός προτιμά το μπαλέτο, φέρνοντας σε ένα εικονικό ρινγκ τους δύο αιώνιους αντιπάλους: την προκατάληψη και την επιθυμία. Παράλληλα μία άγρια απεργία ανθρακωρύχων φουντώνει όλο και πολύ. Τελικά παρά τις αρχικές αντιδράσεις του πατέρα και του αδελφού του και με την βοήθεια μίας καθηγήτριας χορού, ο Μπίλι θα καταφέρει τελικά να κάνει πραγματικότητα το μεγάλο του όνειρό και να γίνει χορευτής.

Οι περισσότεροι που βλέπουν τη συγκεκριμένη ταινία συλλήβδην τρέχουν να την εκθειάσουν και να αναγνωρίσουν σε αυτή μόνο το κυρίαρχο στοιχείο της: αυτό της ανυποχώρητης θέλησης για αγώνα. Όμως κάποια βασικά στοιχεία παραβλέπονται:

A) Οι περισσότερες ταινίες του ξεπουλημένου κινηματογράφου ασχολούνται πολύ συχνά με τους "δύσκολους αγώνες". Οι κοινοτυπία είναι πως πάντα αυτοί οι αγώνες δικαιώνονται. Θα θεωρούσαμε αληθοφανή αυτόν τον Μπίλι Έλιοτ που δε θα μπορούσε να ξεπεράσει τις δυσκολίες, που τα νεύρα του θα τσακιζόταν, που τελικά ο αγώνας του θα συντρίβονταν στο οδόφραγμα της κοινωνικής νομιμότητας. Εκεί, στην αποτυχία, θα μπορούσαμε να δούμε πόσο δυνατός θα μπορούσε να είναι ο ήρωας της ταινίας. Αντ' αυτού τον είδαμε να κατακλύζει τα πάλκο, να εξέχει στους καλλιτεχνικούς κύκλους, να θριαμβεύει... Ότι συμβαίνει πάντα, δηλαδή, σε όλα τα ωραία παραμύθια.

B) Ο Μπίλι Έλιοτ δεν ξεχωρίζει σε τίποτα από τους υπόλοιπους νέους που αδιαφορούν για το τι συμβαίνει γύρω τους. Κοιτάει μόνο προς τα μέσα του. Ενώ δίπλα του μάλιστα μία άγρια απεργία, ένας πόλεμος κανονικός, ο Μπίλι είναι απορροφημένος στο κόσμο του και το χορό. Αδιαφορεί, όχι επειδή δεν καταλαβαίνει, αλλά επειδή δεν νοιάζεται. Ο μικρόκοσμος του κυριαρχεί και οι ατομικές του ανάγκες επισκιάζουν τα πάντα

Γ) Στην ταινία ο αδερφός του Μπίλι παρουσιάζεται ως τραμπούκος επειδή είναι ταξικά συνειδητοποιημένος και συμμετέχει δυναμικά σε όλες τις διαδικασίες της απεργίας και του αγώνα, νόμιμες ή μη. Στην ταινία ο αδερφός αποτελεί το κακό στοιχείο, τον χαρακτήρα που διακατέχεται από μία απροσδιόριστη αρνητικότητα.

Δ) Ο πατέρας του Μπίλι, αρχικά παρουσιάζεται ως αντιπαθητική φιγούρα, επειδή δεν καταλαβαίνει τα καλλιτεχνικά φετίχ του γιου του. Ακολούθως γίνεται συμπαθής όταν εγκαταλείπει την απεργία και επιστρέφει στην δουλειά για να καταφέρει να χρηματοδοτήσει τις σπουδές του γιου του. Ο θεσμός δηλαδή της οικογένειας προέχει και οι ανάγκες της σηματοδοτούν όλα τα άλλα...

E) Ο φίλος του Μπίλι, που κρυφά είναι ερωτευμένος μαζί του, παρουσιάζεται ως αστεία καρικατούρα. Ο Μπίλι, δείχνει πως απλά τον ανέχεται και όταν του δίνει κάποια σημασία, αυτή είναι φευγαλέα και απαξιωτική. Με το τέλος της ταινίας η γελοιοποίηση του φίλου του ολοκληρώνεται, ενώ αποτυπώνεται παράλληλα ένα διακριτικό ρατσιστικό σχόλιο.

Η ταινία "Μπίλι Έλιοτ" είναι ένα αναμάρσιμα από την ανάποδη, ένα ηθικοπλαστικό θέαμα με ελευθεριάζον περιτύλιγμα. Ο Μπίλι Έλιοτ, ως άτομο, είναι θλιβερός και κατάπτυστος. Όπως και όλοι οι καλλιτέχνες....

Στις 20/08 πραγματοποιήθηκε εκδήλωση στον Ανάπλους με προβολή της ταινία μικρού μήκους "Πυραμίδα".

Η ταινία, αποτελεί ένα φιλικό ψυχογραφικό δοκίμιο στη βία και τη καταπίεση της πατριαρχικής ελληνικής οικογένειας. Η ταινία παρουσιάζει ένα συγκεκριμένο χρονικό στιγμιότυπο από τρεις διαφορετικές οπτικές γωνίες. Η πρώτη είναι του αυταρχικού πατέρα -αφέντη, ο οποίος εκτελεί χρέη μπάτσου, η δεύτερη είναι της καταπιεσμένης και νευρωτικής μητέρας και η τρίτη του αλλοπρόσαλλου και τοξικοεξαρτημένου γιου, ο οποίος λειτουργεί και καθοδηγητικά ως πρότυπο για το μικρό του αδελφό. Το κοινότυπο μεσημεριανό αυτής της μικροαστικής οικογένειας ολοκληρώνεται με ένα πυροβολισμό....

Μετά το τέλος της ταινίας έγινε τοποθέτηση- εισήγηση ενός από τους δημιουργούς της ταινίας (σκηνοθεσία) και ακολούθησε συζήτηση. Λόγω του κλίματος οι πιο πολλοί από τους 60 περίπου ανθρώπους που συμμετείχαν στη εκδήλωση, τοποθετήθηκαν και πήραν μέρος στη συζήτηση. Η συζήτηση κέντραρε περισσότερο στο θεσμό της οικογένειας άλλα και σε ζητήματα περί τέχνης. Συγκεκριμένα αναφέρθηκε πως η οικογένεια λειτουργεί ως μόνιμος συντελεστής καταπίεσης και δυστυχίας των ατόμων, πως αποτελεί επιτακτικά τη φυσική εξέλιξη των επιλογών (παραβλέποντας το συνολικότερο καταναγκασμό), ότι η "οικογενειακή θαλπωρή" στην ουσία είναι ένα πεδίο μάχης που αναπαράγει ρόλους και πρότυπα και τελικά αφού λειτουργεί βάση συγκεκριμένων δομών, παγιώνει και την επικυριαρχία και των υπόλοιπων θεσμών πάνω στη ζωή των ατόμων.

Όσο αφορά την τέχνη αναφέρθηκε πως η τέχνη δεν θα έπρεπε να είναι κάτι αποκομμένο από την καθημερινή ζωή των ανθρώπων, πως το δίπολο "δημιουργός" - "θεατής" και γενικά οι κυρίαρχες θέσεις περί "ειδικών", "ταλέντων" και "αυθεντιών" περιορίζουν την ελεύθερη δημιουργική έκφραση και ότι έχει μείνει από αυτήν, την μετατρέπουν σε είδος προς πώληση.

Στη συνέχεια και μετά το πέρας της συζήτησης προβλήθηκε το Βίντεο συντρόφων "Η Πόλη", το οποίο αποτελεί μία σημειολογική ανάλυση της κίνησης των ανθρώπων στο κοινωνικό και πολιτικό πεδίο της πόλης.

Οι συντελεστές της "Πυραμίδας" επέλεξαν να συμμετάσχει το φιλμ τους στα διάφορα φεστιβάλ μικρού μήκους που διοργανώνονται από δήμους και άλλους φορείς σε διάφορες πόλεις (Δράμα, Πάτρα, Αθήνα). Αν και η ταινία απέσπασε αρκετά βραβεία και διακρίσεις, εμείς από την πλευρά μας δεν αναγνωρίζουμε απολύτως τίποτα θετικό σε αυτού του είδους τα φεστιβάλ. Πιστεύουμε πως το μόνο που προσφέρουν είναι διαχωρισμούς, οπισθοδρομήσεις και φυσικά εμπορευματοποίηση. Αναγνωρίζουμε όμως την πρωτοφανή θέληση των συντελεστών να γίνει η πρώτη δημόσια προβολή της ταινίας σε έναν αυτοοργανωμένο χώρο και να μοιραστούμε όλοι μαζί την χαρά της δημιουργίας.

Όταν κολλάς πολιτικές αφίσες για οποιοδήποτε λόγο, προσέχεις που τις κολλάς. Για εμάς όταν υπάρχει άδειος χώρος ή χώρος με αφίσες του κκε, είναι το ίδιο και αυτό. Θεωρούμε το κκε και όλα τα κόμματα ή οργανώσεις της αριστεράς ως κομμάτι του πολιτικού συστήματος που πολεμάμε. Επόμενος δεν υπάρχει κανένας λόγος να μην "πατήσουμε". Έτσι στις γειτονιές και στο κέντρο της μικρής μας πόλης υφίσταται ένας, κατά τα αλλά θεμιτός, πόλεμος αφίσας. Έναν πόλεμο που σε καμιά περίπτωση δεν θα θέλαμε να ανοίξουμε με ομάδες ή πρωτοβουλίες που συσχετίζονται με τις ιδέες της αντιεξουσίας και που με την δική τους οπτική καταπιάνονται με ζητήματα κάποιες φορές παρόμοια με τα δικά μας. Οι λόγοι για τους οποίους δεν θέλουμε ένα τέτοιο αφισοπόλεμο, είναι πολλοί, άλλα όχι του παρόντος.

Αυτόν το σεβασμό λοιπόν στη αφισοκόλληση δεν τον έδειξαν καθόλου, κάποιοι αγριωνίτες και μέλη της "Αντιρατσιστικής Πρωτοβουλίας Αγρινίου" και της "Συνέλευσης ενάντια στην εκτροπή του Αχελώου". Πριν τις εκδηλώσεις τους και ακολουθώντας τυφλά μία κομματική πρακτική, κάλυπταν τα πάντα στους τοίχους του Αγρινίου κολλώντας τις αφίσες τους με προκλητικό τρόπο πάνω σε αφίσες ομάδων, συνελεύσεων και πρωτοβουλιών που δρουν στο Αγρίνιο. Κάτι που έγινε αρκετές φορές και το οποίο τους το επισημάναμε και πρόσωπο με πρόσωπο. Αν το να κολλάς αφίσες που μιλούν για τα δικαιώματα των μεταναστών πάνω σε αφίσες πανελλαδικού συντονιστικού αλληλεγγύης στους μετανάστες και τους πρόσφυγες είναι προκλητικό (και δηλώνει πως "γράφουμε τους μετανάστες στα παλιά μας τα παπούτσια"), τότε το να κόλλας αφίσες που απαιτούν την απελευθέρωση του Β. Στεργίου πάνω σε αφίσες της "Συνέλευσης Αναρχικών και Αντιεξουσιαστών -στριών Δυτικής Ελλάδας" με αιχμή το ίδιο ζήτημα, δείχνει έλλειψη πολιτικής αξιοπρέπειας και έλλειψη σεβασμού για το φυλακισμένο σύντροφο. Τα παραπάνω κεντράρουν στο ότι μερικοί αντιλαμβάνονται την αφισοκόλληση όχι ως μέσο για την ανάδειξη ζητημάτων, αλλά σαν μέσο ανάδειξης των ομαδοποιήσεων που κατά καιρούς συμμετέχουν, τις οποίες προφανώς θα θεωρούν και προέκταση του εαυτού τους. Με πιο απλά λόγια: κάποιοι ενδιαφέρονται να φαίνεται μόνο η δική τους αφίσα. Η αφισοκόλληση είναι πολιτική δράση και πράξη και ως τέτοια χρειάζεται υπευθυνότητα και οφείλει να μένει μακριά προσωπικίας (ή ίσως και πολιτικές) αλλοτριώσεις.

Με μία προφανώς παρόμοια ανεύθυνη λογική δημοσιεύτηκε άρθρο στην εφημερίδα "Συνείδηση" με βαρύγδουπο τίτλο "Αναρχία και Αγρίνιο".. Από το κείμενο αυτό συμπεράνουμε πως κάποιοι έχουν αυτοανακηρυχθεί μελετητές της Ιστορίας της πόλης μας. Αλλά αυτό ίσως δεν μας έχει ενοχλήσει και τόσο: όλοι αυτοί που αισθάνονται ιστορικοί συνήθως δεν έχουν καμία σχέση με την ιστορία που καταγράφουν. (Αυτό το λέμε διότι ένας από τους δύο υπογράφοντες του άρθρου πολιτικά δεν έχει υπάρξει ποτέ στο Αγρίνιο. Απορούμε για το θράσος του). Το άρθρο λοιπόν γεμίζει με δράσεις και κινήσεις της Ένωσης Αναρχικών (για την οποία δεν είμαστε σε θέση να μιλήσουμε) και άλλων πιο σύγχρονων ομαδοποιήσεων που "υπάγονται ιδεολογικά στην ΑΚ" όπως αναφέρετε στο άρθρο της εφημερίδας. Αν θέλουν κάποιοι να μιλήσουν για τους εαυτούς τους και την πολιτική τους δράση, μπορούν να το κάνουν. Όταν όμως δημοσιεύουν ένα άρθρο ως αναρχικοί στον τοπικό αστικό τύπο (τι φρικτή αντίφαση!) ως αφιέρωμα στο "αντιεξουσιαστικό κίνημα και την ιστορία των αναρχικών του Αγρινίου" και το μόνο που κάνουν είναι πολιτική παρουσίαση με ένα εντελώς αυτιστικό τρόπο, τότε αυτό πολύ απλά μεταφράζεται ως προκλητικότερη παρακάραξη της Ιστορίας. Γιατί όταν μιλάς για την ιστορία της πολιτικής σκηνής μιας πόλης δεν μπορείς να αναφέρεσαι επιλεκτικά μόνο σε ότι συμμετέχεις διαγράφοντας όλα τα άλλα... Το να θεωρείται η έκδοση ενός ετήσιου περιοδικού με το όνομα κόντακτ με "πανελλαδική απεύθυνση" ως "πόλος πολιτικής αναζήτησης και παρέμβασης στη κοινωνία" τότε οι καθημερινές δράσεις των τοπικών ομάδων και στεκιών του Αγρινίου, που εκκωφαντικά αποσιωπώνται, τι ακριβώς είναι; Μήπως μια οδυνηρή υπενθύμιση μιας μακροχρόνιας τοπικής απουσίας; Δεν θα μπούμε στη διαδικασία να απαριθμήσουμε την πολιτική και πολιτιστική παρουσία του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Αγρινίου (το οποίο έχει πάψει να λειτουργεί εδώ και 6 χρόνια περίπου) και όλων των άλλων ομάδων που δρουν μέχρι και σήμερα στο Αγρίνιο. Παιχνίδια εντυπώσεων δεν κάνουμε, παρόλη την απίθανη λασπολογία και ύβρη που έχουμε υποστεί (και μέσω των ιντυμίντια). Εξάλλου μία βόλτα στους δρόμους της πόλης, μπορεί να αποδείξει ότι δεν μπορούν δεκάδες αφιέρωματα και άρθρα...

Το Αγρίνιο και η ιστορία του ανήκει σε όλους τους ενεργούς κατοίκους του. Η Ιστορία όσο και αν παραχαραχθεί ή αλλοιωθεί, πάντα τελικά παίρνει την αρχική της μορφή, καμιά φορά αρκετά τρομαχτική. Και αν για κάποιους η ιστορία της αναρχίας του Αγρινίου τελείωσε στις αρχές του '90, για μας συνεχίζει μέχρι σήμερα με ανεξάντλητο σθένος και συνέπεια. Και θα τη σεβαστούμε με νύχια και με δόντια. Μόνο όταν κάποιος σέβεται το παρελθόν, μπορεί να σεβαστεί το παρόν και το μέλλον του. Εμείς από τη πλευρά μας σεβόμαστε το παρελθόν, ανεξάρτητα αν το ζήσαμε ή όχι, όπως επίσης σεβόμαστε και όσους κουβαλάνε αυτή την ιστορία. Ωστόσο η Ιστορία δεν είναι ούτε μουσειακό έκθεμα, ούτε ένα ακόμα προσφερόμενο παραμύθι αναπόλησης.

Ιός Αταξίας, Σύντροφοι από Ανάπλους

ΥΓ1: Αν και ο Παροξυσμός ποτέ δεν θέλησε να γίνει μέσο αντιδικιών, απαντήσαμε μέσω αυτού, όπως οφείλαμε, σε κάτι που έβριξε δημόσια τη δράση μας αλλά εμάς ως πολιτικά υποκείμενα. Αν και μας προτάθηκε, ούτε καν το διανοηθήκαμε, να απαντήσουμε μέσω του τοπικού τύπου, όπως πράξανε άλλες τοπικές ομάδες. Το τελευταίο πράγμα που μας ενδιαφέρει, είναι η δήλωση παρουσίας μέσα από τις εφημερίδες. Σεβόμαστε την πολιτική μας υπόσταση και δεν αντέχουμε να δούμε ατάραχοι το λόγο μας να στοιβάζεται σε περιθωριακά μονόστηλα και να σφουκιά ανάμεσα σε αναγγελίες γάμων και διαφημίσεις ταβερνών.

3 σημεία ενός θεαματικού χωροχρόνου.

Κάθε σημείο του χωροχρόνου είναι ένα πραγματικό γεγονός.

Κάθε σημείο ενός θεαματικού χωροχρόνου είναι ένα καταγεγραμμένο ψέμα.

Αυτό που κατακλύζει με ψέματα το κόσμο δεν είναι η οθόνη της τηλεόρασης, ούτε και οι εικόνες. Αυτά αποτελούν μόνο μερικά από τα μέσα. Τα ψέματα συντηρούνται και αναπαράγονται μέσα από μια οργανωμένη κοινωνική σχέση μεσολάβημένη από εικόνες. Μια σχέση μεσολάβημένη από ρόλους και στερεότυπα. Τα στερεότυπα είναι οι κυρίαρχες εικόνες της εκάστοτε εποχής, οι εικόνες της εκάστοτε κυριαρχίας. Στερεότυπο είναι το υπόδειγμα ενός ρόλου. Ρόλος είναι μια υποδειγματική συμπεριφορά. Η ικανότητα να κρατάς και να χειρίζεσαι τους ρόλους, καθορίζει και την ικανότητα για επιβίωση.

Κι όμως κάθε μέρα, όλη μέρα, κάτω από το βάρος του ψεύτικου κανείς δεν παραπονιέται...

Συνεπώς οι εικόνες συνεχίζουν να ρέουν...

Παρακάτω παραθέτουμε 3 σημεία ενός θεαματικού χωροχρόνου, όπως τα εντοπίσαμε μέσα από τα αντιθεαματικά μας ματοκιάλια.

Ο μπάτσος και το "Βίντεο της Ντροπής"

Η επανάσταση στη μαζική επικοινωνία έχει ξεκινήσει. Τα τεχνικά μέσα δομούν πλέον της αμφίδρομη ενημέρωση, καταργώντας τη διπολική αγκύλωση πομπού - δέκτη. Ο καθένας πια μπορεί με την κάμερα του κινητού του να μεταδώσει σε χρόνο μηδέν την είδηση. Καταρρέει η αυθεντία του δημοσιογράφου και ανατέλλει η νέα εποχή της "δημοσιογραφίας από τα κάτω". Έτσι μας λένε οι διανοούμενοι και οι αριστεροί... Ξεχνούν όμως, όπως πάντα, κάτι. Όσοι υμνούν τη διαδραστική επίδραση των μέσων, αγνοούν την υπερδραστική μετάλλαξη που υφίσταται ο ίδιος ο χρήστης.

Χωρίς την κάμερα τα σωφρονιστικά "παιχνίδια" του μπάτσου θα ήταν απλώς υπηρεσιακή ρουτίνα, βάρδια σαν όλες τις άλλες. Η δυνατότητα όμως της βιντεοσκόπησης υπαγόρευσε στον μπάτσο την ανάγκη μιας σκηνοθεσίας: οι σφαιλιάρες σκηνοθετήθηκαν σαν σαδιστικό ριάλιτι, με προορισμό τη διανομή τους στους συναδέλφους. Με λίγα λόγια, η κάμερα δεν αποθανάτισε το γεγονός, αλλά το προκάλεσε. Ο τηλεοπτικός ναρκισσιστικός παροξυσμός έχει εμπεδωθεί πια. Τα "τίποτα" καταφεύγουν στη κάμερα για να γίνουν "κάτι". Όσο για να την ανάγκη σκηνοθεσίας ενός βασανισμού, καθόλου δεν μας εκπλήσσει: ο άνθρωπος πάντα είχε τα ίδια ένστικτα με τα ζώα, με τη διαφορά ότι ο άνθρωπος του καπιταλισμού είναι καλλιτέχνης στη θηριωδία του.

Ο Δράκος της Νίκαιας

Τα ρεπορτάζ για το Δράκο της Νίκαιας είχε αρκετά αποσιωπητικά. Το "Τέρας" ανακρίθηκε από φιλόνομους δημοκρατικούς ασφαλίτες με πολλές λέξεις που άρχιζαν από Π και Γ, οι οποίες φυσικά στα ρεπορτάζ των εφημερίδων λογοκρίθηκαν. Ολόκληρές θα σκανδάλιζαν αυτούς που έφτασαν μέχρι τις εσωτερικές σελίδες για να

διαβάσουν το σκάνδαλο. Όμως δεν είναι οξύμωρο το σχήμα: οι θεματοφύλακες της ηθικολογίας είναι πάντα πρόθυμοι να σκανδαλιστούν. Οι σεμνοί νοικοκύρηδες είναι αυτοί που διψούν για λεπτομέρειες με πολλά αποσιωπητικά... Έτσι αρκούνται στο "βαζελίνη και στιλέτο", παραλείποντας τα ευκόλως εννοούμενα.

Η ιδέα των ταμπλόιντ δεν είναι ούτε εγχώρια ούτε καινούρια. Στη χώρα γέννησης τους, την Αγγλία, πωλούν εκατομμύρια φύλλα κάθε πρωί. Εκεί, όπως και παντού, τις διαβάζουν όλοι. Είτε φευγαλέα, είτε σχολαστικά, μα πάντα μισοένοχα. Η υποκρισία έγκειται στο γεγονός πως οι περισσότεροι δεν ομολογούν τη ευχαρίστηση που τους δίνουν αυτά τα φύλλα. Δεν ομολογούν ούτε στο εαυτό τους ότι το μάτι τους ευφραίνεται από τους πηχυαίους τίτλους και τις μισοαποκαλυπτικές φωτογραφίες με τα πολλά τετραγωνάκια...

Όλα αυτά όμως μας φαίνονται περίεργα, μα όχι ασυνήθιστα. Άλλωστε οι εφημερίδες και τα ταμπλόιντ τους δεν απευθύνονται σε αναγνώστες, ούτε σε σκεπτόμενους. Απευθύνονται σε θεατές πανέτοιμους να φοβηθούν. Ανθρώπους που έχουν εκπαιδευτεί να βιώνουν ενοχικά όλοι το ίδιο πράγμα, αλλά ο καθένας μόνος του.

Ο Πιχρονος κουκουλοφόρος

Τον Πιχρονο κουκουλοφόρο, τον φώτισαν τα φώτα της δημοσιότητάς μέχρι να τον κάψουν.

Τι κάνει άραγε αυτό το παιδί που πριν κανά χρόνο συμμετείχε με άλλα άτομα σε συμπλοκές και συγκρούσεις με την αστυνομία στο χώρο του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης; Τότε κάποιος πανέξυπνος από την διμοιρία των ματ τον είχε χαρακτηρίσει "νάνο" ("τι τον θέλουν μαζί τους τον νάνο;" είχε ρωτήσει). Κάποιοι άλλοι, από ριζοσπαστικούς κύκλους, τον χαρακτήρισαν συλλήβδην "εξεγερμένο" και "επαναστάτη", άλλοι, πιο θεσμικοί, απλά εξέφρασαν ότι είναι "προβληματική περίπτωση" και χρειάζεται μέριμνα, οι κύκλοι των εκπαιδευτικών μίλησαν για παιδί με μαθησιακή δυσκολία (ίσως Υπερκινητικότητα) και το Υπουργείο πρέπει να προσλάβει παιδοψυχολόγους... Και όταν όλοι είπαν την άποψη τους το θέμα ξεχάστηκε.

Ο Πιχρονος όμως ίσως συνεχίζει να ζει στο διαμέρισμά των 30 τ.μ. στο δεύτερο υπόγειο παλιάς πολυκατοικίας, μαζί με την 12μελή οικογένεια του. Ίσως πάλι, η υπόσχεση που είχε δώσει ο υφυπουργός Υγείας Κωνσταντόπουλος όταν επισκέφτηκε το σπίτι της οικογένειας να τηρήθηκε, και τελικά να τους παραχωρήθηκε ένα καλύτερο και μεγαλύτερο σπίτι με τα πρώτα νοίκια πληρωμένα. Ίσως, επίσης, η πολιτεία να αγκάλιασε "το φοβισμένο αγρίμι που χρειάζεται μια ζεστή αγκαλιά" όπως σαν καλός λόγιος είπε τότε ο υφυπουργός.

Όπως και να' χει το δράμα του Πιχρονου κουκουλοφόρου δεν έληξε όταν έπεσε η αυλαία. Και ούτε πρόκειται. Όπως και άλλα δράματα Πιχρόνων με ή χωρίς κουκούλα,

αλλά πάντα απρόσωπων, που συνεχίζονται ή ξεκινούν τώρα. Γιατί η κοινωνία, αυτή η περιφραγμένη άγρια ζούγκλα, πάντα θα ψάχνει για το θανάσιμο και επικίνδυνο Άλλο. Ο Μπαμπούλας δεν κρύβεται πια πίσω από τις σκιές και τα κομοδίνο των παιδικών δωματίων. Αλλά έχει βρει πια την υλική του αναπαράσταση, προς μεγάλη ευχαρίστηση των γονέων αυτής της κοινωνίας. Και η μεγάλη σιδερόφρακτη σφραγίδα του καθωσπρεπισμού είναι έτοιμη να σφραγίσει λιώνοντας κάθε παρεκκλίνουσα μπαμπολοειδείς προσωπικότητα...

Η εμποροπανήγυρις του σεξ

Μία βόλτα στους δρόμους μιας πόλης μας δίνει πιο πολύ την εντύπωση αποχαλινωμένης σεξουαλικότητάς παρά σεξουαλικής καταπίεσης. Κινηματογραφικές αφίσες, διαφημίσεις, προκλητικά ρούχα, εξώφυλλα περιοδικών.... Η σεξουαλικότητα φωλιάζει παντού. Γιατί; Έπαψε μήπως να υπάρχει σεξουαλική καταπίεση; Γιατί ονειρεύεται ο πεινασμένος καρβέλια; Γιατί ο φτωχός θέλει λεφτά; Επειδή δε τους φτάνει αυτό που έχουν. Γιατί ανάβει και ξελογιάζεται τόσο εύκολά ο άνθρωπος του καπιταλισμού; Επειδή ο σεξουαλισμός του είναι πολύ λίγος. Ο φαινομενικός σεξουαλικός πληθωρισμός σκεπάζει μία κατάσταση σεξουαλικής αστίας.

Αυτό το βλέπουμε καθαρά από το παράδειγμα της διαφήμισης: Η έκκληση στις συνειδητές και ασυνειδητές σεξουαλικές ανάγκες δεν θα μπορούσε να έχει καμία απήχηση αν οι ανάγκες αυτές ικανοποιούνταν. Το ξελόγιασμά που κάνει η διαφήμιση είναι πάντα ένα σεξουαλικό ξελόγιασμά. Το σπορ αμάξι που το κοσμούν γυναικεία πόδια απευθύνεται πιο πολύ στις αντρικές επιθυμίες για σεξουαλική ικανότητα, παρά στις ανάγκες του για ένα μεταφορικό μέσο. Τι θα γεννούσε τέτοιες επιθυμίες σεξουαλικής ικανοποίησης, αν η ικανοποίηση ήταν κάτι το αυτονόητο;

Η διαφήμιση μας αποκαλύπτει ένα σπουδαίο ρόλο που παίζει στην καπιταλιστική κοινωνία η φαινομενική σεξουαλική απελευθέρωση: Η σεξουαλικότητα πρέπει να απελευθερωθεί λιγούλακι από τα δεσμά της, για να μπορέσει η βιομηχανία να την εκμεταλλευθεί. Αν είχαμε ολοκληρωτική απώθηση και απαγόρευση, κάθε ιδέα σεξουαλικής υφής θα είχε σαν αποτέλεσμα μόνο μία εσωτερική άμυνα εναντίον του. Η σεξουαλικότητα, λοιπόν, πρέπει να επιτρέπεται για να είναι δυνατό να χρησιμοποιηθεί σαν εμπόρευμα. Πρέπει να επιτρέπεται τόσο, μόνο που να φτάνει για να ασχολούνται οι άνθρωποι μαζί της και να τρέχουν από το ένα υποκατάστατο στο άλλο. Η εξουσία πάνω στους ανθρώπου μπαίνει και με τη σεξουαλική χειραγώγηση στην ιδιωτική

τους ζωή, εξωθώντας τους στο να ασχολούνται συνέχεια με τι καινούργιο θα αγοράσουν και πως θα καλλωπισθούν.

Οι εταιρείες που εμπορεύονται το σεξ βοηθάνε στο να "ελευθερωθεί" η σεξουαλικότητα με τέτοιο τρόπο, που να μπορεί να κάνει κανείς μαζί της μίζινες. Με τη ν φαινομενική αυτή απελευθέρωση προσφέρουν στον καπιταλισμό τριπλή υπηρεσία: α) επεκτείνουν την καταναλωτική ικανότητα των ανθρώπων β) συγκαλύπτουν την καταπίεση και γ) διαδίδουν την αυταπάτη μιας ευτυχίας που στην πραγματικότητα δεν υπάρχει πουθενά.

Παράλληλα με αυτή την ολοφάνερη υπομόνευση του έρωτα, το μοντέρνο κύμα του σεξ εξακολουθεί να εμπεριέχει ακόμα αποκάλυπτα στοιχεία της παλιάς καταπίεσης. Ανέπαφα μένουν ακόμα τόσο ο γάμος και η οικογένεια όσο και η αστική έννοια να μένει κανείς πιστός στο ταίρι του, από τυπολατρία και μόνο.

Οι κανόνες ζωής που βάζει αυτό το νέο κύμα σεξουαλικότητάς είναι καταπιεστικοί και αυταρχικοί. Καταπιεστικοί είναι γιατί υπαγορεύουν στο καθένα πως πρέπει να είναι. Οι ιδανικές τους εικόνες μας αναγκάζουν να τις συγκρίνουμε με την ζωής μας. Αυταρχικοί είναι γιατί πίσω τους κρύβεται η κανονιστική δύναμη μιας μοντέρνας αιμοβόρας κοινωνικής οργάνωσης. Όποιος δεν υποτάσσεται, θεωρείται οπισθοδρομικός και ανόητος ή απλά σεμνότυφος.

Η μαζική χειραγώγηση, που παρουσιάζεται με το μανδύα της σεξουαλικής απελευθέρωσης, είναι στην πραγματικότητα απάνθρωπη: Διεγείρει τον άνθρωπό, παραμερίζοντας επιφανειακά μερικά απαγορεύω, για να του αφαιρέσει την ελπίδα προβάλλοντας του άφραστες αναπαραστάσεις, ρόλους και στερεότυπα. Από τότε που υπάρχουν περιοδικά πορνό υπάρχουν τα ψεύτικα στήθη αλλά και τα ανυπόφορα αισθήματα κατωτερότητας. Ακόμα και εκεί δηλαδή, όπου το σύστημα μας προσποιείται το φιλελεύθερο, η μοίρα του κάθε ατόμου δεν παίζει κανένα ρόλο. Η λεγόμενη "απελευθέρωση" δεν είναι τίποτε άλλο από τη γενική κατακρεούργηση της ανθρώπινης ζωής μέσα στη κοινωνία του εμπορεύματος και της αποδοτικότητας. "Ελευθερία" σημαίνει μονάχα ότι οι παλιές μορφές εξουσίας, αντικαταστάθηκαν από νέες πιο εκλεπτυσμένες...

Ντήτερ Ντουμ-1972 (παραλλαγμένο)

(...) Η σημερινή κοινωνία θεωρώ ότι δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια άμαξα σε προδιαγεγραμμένη διαδρομή, που οδεύει στην πλήρη αποκλήνωσή της. Τον ρόλο των επιβατών, των τροχών αλλά και των αλόγων, της κινητήριας δύναμης δηλαδή, τον παίζουμε εμείς οι ίδιοι οι άνθρωποι. Οδηγός της έχει το σκληρό πρόσωπο του καπιταλισμού και συνοδηγός της ένα απρόσωπο και νεφελώδες κράτος. Ο δρόμος φυσικά δεν είναι σπαρμένος με ροδοπέταλα και άνθη αλλά με αίμα και ανθρώπινα κορμιά. Με άτομα ή ομάδες που θέλησαν είτε να αντισταθούν και να αλλάξουν αυτήν την ζέφρενη πορεία της, είτε να σταθούν εμπόδιο μπροστά της και είναι μεγάλος ο κατάλογος αυτών. (...)

Στο βαθμό συνειδητοποίησης λοιπόν που μου προσφέρει η κοσμοθεωρία μου και η αντίληψη μου, αυτό που μπορώ να διακρίνω εύκολα είναι ότι η σημερινή κοινωνία δεν στηρίζεται πουθενά αλλού παρά στη βία, στην καταπίεση και στην εκμετάλλευση. Μια κοινωνία όπου η προσπάθεια της είναι η καταρράκωση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας με κάθε τρόπο και μέσο. Και αυτό το βιώνει και το εισπράττει ο καθένας μας στην καθημερινότητά του, είτε με την εξαναγκαστική συναναστροφή του με κρατικούς θεσμούς-φορείς, είτε στην εργασία του και από αυτούς που την διαχειρίζονται και την καρπώνονται. Εργασία, δουλειά: έννοιες που στην ουσία σημαίνουν μισθωτή σκλαβιά και δουλεία. Η εργασία και η υπεραξία της αποτελούν για το σημερινό οικονομικό σύστημα τους στυλοβάτες για το ίδιο, ενώ τα άτομα που την διεκπεραιώνουν, και με τις συνθήκες που γίνεται αυτό, επιβεβαιώνεται ότι οι άνθρωποι αντιμετωπίζονται σαν αναλώσιμα είδη, σαν σύγχρονοι σκλάβοι. Βλέπουμε εργάτες να σαπίζουν από αρρώστιες που οφείλονται στην πολύχρονη έκθεσή τους σε βλαβερές ουσίες, να πεθαίνουν είτε από πτώσεις είτε από εκρήξεις στους καπιταλιστικούς ναούς που κατασκευάζουν, να χάνουν την ορμή, τη ζωντάνια, τον αυθορμητισμό που χαρακτηρίζουν ένα εν δυνάμει ελεύθερο άτομο. Δουλεύοντας εξαντλητικά ωράρια και απασχολούμενοι σε δυο και τρεις δουλειές ταυτόχρονα για λίγα ψίχουλα. Όταν για τις πιο στοιχειώδεις ανάγκες του ανθρώπου αναγκάζεται το άτομο να υποθηκεύει σε αυτούς τους στυγνούς δυνάστες που ακούν στο όνομα τράπεζες με αποτέλεσμα υπό το βάρος αυτής της οικονομικής ευθύνης να παρουσιάζει σημάδια δουλικότητας και υποταγής, ενώ αν τελικά δεν αντεπεξέλθει και οδηγηθεί σε οικονομική κατάρρευση, να καταλήξει στην αυτοκτονία ή στην δημόσια διαπόμπευσή του από τα ΜΜΕ ως ένα ακόμα ανθρώπινο ναυάγιο, μας οδηγεί σε ένα μόνο συμπέρασμα.

Το κράτος και το κεφάλαιο για να διατηρήσουν την ύπαρξή τους κατασκευάζουν σύγχρονους ειλωτες που η σύγκριση τους με τους αντίστοιχους Σπαρτιάτες δεν είναι καθόλου ατυχής. Ένα σύστημα που στο βωμό του κέρδους θυσιάζει αλόγιστα και με θρασύτητα ανθρώπινες ζωές. Φυσικά όπως προανέφερα ένας από τους βασικούς συνένοχους σε όλα

αυτά είναι και η τράπεζα που δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας νόμιμος τοκογλύφος και έχει μερίδιο ευθύνης για το μεγάλο πλιάτσικο που γίνεται σε βάρος της εργασίας των ανθρώπων. (...)

Γιάννης Δημητράκης
Φυλακές Κορυδαλλού,
5 Ιούνη 2006

"(...)Εγώ που δεν είμαι ούτε πλούσιος, ούτε ιδιοκτήτης, δεν είχα παρά αυτά τα χέρια και ένα μυαλό για να εξασφαλίσω την συντήρησή μου, για την οποία έπρεπε να συμπεριφερθώ διαφορετικά. Η κοινωνία δεν μου παραχωρούσε παρά τρία μέσα ύπαρξης: την δουλειά, την ζητιανιά και την κλοπή. Η δουλειά, αντί να μου εμπνέει απέχθεια, μου αρέσει. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να κάνει χωρίς να δουλεύει: οι μυς του, το μυαλό του, διαθέτουν ένα σύνολο ενέργειας που πρέπει να το καταναλώσει. Αυτό που μου ενέπνεε απέχθεια ήταν να χύνω ιδρώτα κι αίμα για έναν μισθό, δηλαδή να δημιουργώ πλούτη με τα οποία θα με εκμεταλλευόντουσαν. Με μια λέξη, μου ενέπνεε απέχθεια το να παραδοθώ στην εκπόρνευση της εργασίας. Η ζητιανιά είναι ταπείνωση, η άρνηση κάθε αξιοπρέπειας. Κάθε άνθρωπος έχει δικαίωμα να απολαμβάνει την ζωή. Το δικαίωμα να ζεις δεν το ζητιανεύεις, το παίρνεις. Η κλοπή είναι η επιστροφή, η ανάκτηση της κατοχής..."

Αλέξανδρος Μάριος Ζακόμπ
στην "απολογία" του ενώπιον δικαστών,
κάπου στα τέλη του 19ου αιώνα.

Στις 02/07 πραγματοποιήθηκε εκδήλωση για την αλληλεγγύη στον Γ. Δημητράκη από τους "Αναρχικούς-ες, Αντιεξουσιαστές-στριές από Αγρίνιο". Στην εκδήλωση προβλήθηκε ντοκιμαντέρ για τη Κοινωνική Ληστεία και βίντεο για την υπόθεση των "Ληστών για τα Μαύρα".

Απόσπασμα του κειμένου της εκδήλωσης:

"(..) Τα αφεντικά εφαρμόζουν απέναντι στον άνθρωπο την πιο αδυσώπητη βία: τον μεταμορφώνουν σε υλικό, τον αντικειμενοποιούν κατά την στιγμή που τον κάνουν ένα απλό συστατικό της παραγωγής, όπως την γη, τις πρώτες ύλες, τις μηχανές και τα τεχνολογικά επιτεύγματα. Μη όντας ευχαριστημένοι κι απ' αυτό, τον αγοράζουν, τον πουλάνε, τον εκμεταλλεύονται, του κλέβουν τους καρπούς της εργασίας του και δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που τον σκοτώνουν στον τόπο εκμετάλλευσής του. Χωρίς να παραθέτουν ακραίες περιπτώσεις της καταπίεσης μέσω της αστυνομίας και των φασιστών, παραμένει προφανές ότι το αφεντικό κλέβει με την χρήση βίας. Αν γυρίσουμε το βλέμμα προς τα πίσω, κοιτάζοντας την εξέλιξη αυτού του φαινομένου, η βία των αφεντικών προβάλλει με φοβερό τρόπο. Πόσοι άνθρωποι έχουν υποφέρει εξαιτίας των αρπαγών των αφεντικών; Πόσοι έχουν υποφέρει από το γεγονός ότι τους πήραν τη γη και το σπίτι με χίλιες δυο απάτες; Πόσοι έχουν χαθεί εξαιτίας των στερήσεων και των πολέμων; Και σαν να μην έφτανε αυτό, τα αφεντικά εφεύραν την έσχατη ψυχολογική βία, επινόηση αρκετά σύνθετη, που επέτρεψε στον καπιταλισμό να επιβιώσει: Με τη διαφήμιση και την παντοδυναμία των μέσων μαζικής ενημέρωσης, εξαναγκάζουν το σύγχρονο προλεταριάτο να αρχίσει την πολυτελή κατανάλωση, υποκλέπτοντας του εκείνο το μέρος του μισθού που δεν κατάφερνε να του ροκανίσουν με άλλο τρόπο. Και αν τα χρήματα του δεν είναι αρκετά για να καταναλώσει, τότε οι τράπεζες θα τον "διευκολύνουν" με δάνεια και πιστωτικές κάρτες, κρατώντας τον έτσι σε μία επί αόριστων εργασιακή ομηρία, λύδια λίθο για την ταξική ειρήνη."

....απελπίζομαι, μα δε γονατίζω/ όμως, να, μερικές φορές λυγίζω.

Συνταράσσεται το είναι μου/ πάλλεται η καρδιά μου
και ξέρω πως ακόμα είμαι στην αρχή.
Δε με νοιάζει αν θ' αντέξω/ ξέρω όμως, όπως και να' χει,
ως το τέλος θα παλέψω.

Για μια ζωή που πίστεψα/ κ' αγάπησα παράφορα
και για κάμποσα που σ' εσάς φαινοντ' αδιάφορα.
Μονάχος μου ή μ' αλλουनों/ θα φτερουγίσω για μακριά
γνωρίζοντας πως το πρωί/ θα είναι όλα σκοτεινά.
Μα πάντα θα νυχτώνει και θα χαράζει/ μες των ανθρώπων τις ψυχές /
θα σβήνουν και θ' ανάβουν οι φωτιές.

Έτσι κάθε μέρα θα κουβαλάει μέσα της την προηγούμενη
και κάθε νύχτα δε θα' χει τίποτα ν' αφήσει πίσω της .
Θ' αλλάξει μόνον ο καιρός, τα πρόσωπα κ' οι τόποι
πάντα θα ψάχνουμε για νέους τρόπους και για κατάλληλους ανθρώπους.
Φορτωμένα θα έχουμε στις πλάτες μας /ανάγκες, ελπίδες κ' όνειρα/ μα
το καράβι θα κυλά/ αφήνοντας απόνερα.

Μέσα μας θα' ναι ερημιά μαζί και κοσμοχαλασιά
σε μια ζωή που σφυρίζει/ και πίσω δε γυρίζει.

Μελισσολοϊ αχολογά μέσα στις πόλης τα στενά/ τα οσφρίζομαι
βαδίζοντας στα σκοτεινά.

Θέλω να λύσω τη θηλιά/ που' χω μέσ' το μυαλό μου/ μήπως και μάθω
τελικά τι είναι δικό μου. Σκέφτομαι πως το μόνο που θα' θελα τώρα είναι
να σταματήσω να σκέφτομαι
όχι για να πάψω να πονάω, άλλα για να μπορέσω
να ξαναγαπήσω κάτι που ν' αξίζει
και όχι να γυαλίζει

Για τι ότι γυαλίζει σε τυφλώνει και αδρανή σε καθηλώνει.

επίθεση στο κέντρο
κράτησης μεταναστών
Βόλος 6-10-2007

"Αχ, μικρέ μου, ποτέ
δε θα απαλλαγείς από
αυτή την αίσθηση. Είσαι
ένοχος! Κάθε φορά που
θα βγαίνεις από το σπίτι
σου, θα αισθάνεσαι πίσω
σου ένα επικριτικό βλέμμα
που θα σου φωνάζει να
γυρίσεις! Θα τριγυρνάς
στο κόσμο σαν σκύλος
δεμένος μ' ένα μακρύ
λουρί! Κι ακόμα κι
όταν θα'σαι μακριά,
θα αισθάνεσαι πάντα το
κολάρο της οικογένειας
στο λαιμό σου! (Σαρλ
Μπωντλαίρ, θα έχεις
φτάσει σαράντα χρονών
κι ακόμα θα φοβάσαι τη
μητέρα σου!)"

Μιλαν Κούντερα, Η ζωή
είναι Αλλού, 1973

"Αλλά αν ποτέ μπορέσω να
ξαναβρώ το σθένος και τη
ζέση που είχα ορισμένες
φορές, θα εκτονώσω
το θυμό μου με βιβλία
τρομακτικά. Θα 'θελα να
ξεσηκώσω εναντίων μου
όλο το ανθρώπινο γένος."
Σαρλ Μπωντλαίρ, Επιστολή
στη μητέρα του, 1867